

Pramenitá voda.

Dosavadní poznatky a vědomosti současné vědy o **pramenité** vodě se dají bez uzardění označit za ubohé. Pokud má někdo chuť, může se přesvědčit, že podle nich by prakticky veškerá pramenící voda byla pouze vodou pod povrch prosáklou a jenom přefiltrovanou. Prameny se vysvětlují na principu spojených nádob, které jsou vytvářeny různým počtem různě skloněných nepropustných vrstev.

Chemické a fyzikální vlastnosti vody se mají zcela probádané a kromě konstatování, ostatně jen velice letmého, že má nejvyšší hustotu při $+4^{\circ}\text{C}$ se už toho o mnoho víc nedozvíme. Ještě tak, že se považuje za univerzální rozpouštědlo.

Kdo se nehodlá smířit s tím, že voda je pouhé H_2O , které mrzne při 0°C a vaří se za normálního tlaku při 100°C , že pijeme pouze přefiltrované splašky a nevěří tomu, že z holé skály vysoko v horách teče voda jenom proto, že je spojena jakousi „podzemní trubkou“ s nějakým výše položeným místem na které prší, ten se může svěřit do mé péče a pokusit se se mnou najít správnější odpovědi u Viktora Schaubergera.

Jeho názory na vše, co s vodou souvisí, jsou od těch oficiálních diametrálně odlišné, ale přesto, nebo spíš právě proto, již na první pohled daleko správnější. Aby to však nebylo až zas tak jednoduché, Schauberger vysvětluje všechno sice důkladně, a většinou i několikrát, ale jeho vyjadřování je, mírně řečeno, poněkud svérázné a většinou dost obtížně pochopitelné. Čímž se snažím opatrně naznačit i možnost, že ladacos z toho, co napsal, se dá převelice snadno pochopit i úplně jinak, než to on myslel.

Čímž máme úvod za sebou a můžeme se dát do práce. Ještě upozorňuji, že budu střídat svoje **domněnky** a citáty Viktora Schaubergera, které odliším kurzívou a nad jejichž výkladem se můžeme libovolně dohadovat. Věřím tomu, že něco z toho budeme moci i prakticky využít a něco nám může být vodítkem při chápání různých souvislostí.

Život se odehrává ve třech sférách:

1. *v uhlíkové sféře (zemská kůra)*
2. *v atmosféře*
3. *ve stratosféře*

Spojení mezi těmito sférami zajišťuje voda. Na druhé straně tvoří skupenské stavy vody mosty pro výstavbu a přestavbu prvků, které se pohybují prostřednictvím vody a které pronikají ze stratosféry až do zemského nitra a naopak ze zemského nitra až do stratosféry.

Protichůdným jevem k čistě mechanickému koloběhu tělesné formy „vody“ je takzvaný koloběh energie. Protichůdným jevem ke stoupání uhlíkatých látek s vodou jako nosičem je klesání kyslíku. V průsečících těchto vzájemně protichůdně zaměřených proudění se uvolňuje energie.

Procesy energetické kompenzace nemohou dospět díky neustálému střídání doby dne a noci k žádnému rovnovážnému stavu, protože se neustále mění mikroklimatické poměry, čímž musí u jednotlivých surovin docházet k neustálým kvantitativním i kvalitativním posunům.

Následkem neustálého střídání a vzájemného působení je na jedné straně přestavba druhů vody, nacházejících se v jednotlivých zónách, na straně druhé nepřetržitá přestavba vegetačních forem, jimiž proudí voda, která se neustále pohybuje díky hře mocných vnitřních sil.

Vyrovnání vnitřních sil nyní brání působení hmotnosti vody. Změnou velikosti silových komponentů musí docházet k neustálému stoupání a klesání vodních částíček, k takzvanému pulzování vody.

Každé základy a každá stavba se uskutečňují z těch nejmenších počátků. Další vývoj se může v prvních stádiích odehrávat pouze správně nasměřovaným a řádně probíhajícím koloběhem v nitru Země. Každá vyšší vegetační forma zákonitě staví na své předchozí nižší vegetační formě. Nosičem látky a zprostředkovatelem životních pochodů v takzvané kořenové zóně je spodní voda. Tato voda získává impuls pohybu prostřednictvím teplotního spádu, který opět vzniká následkem vnitřních procesů látkové výměny rozhodujících základních prvků a skupin.

Impulsem k pohybu vody je tedy produkt kompenzačních pochodů mezi protiklady, obsaženými ve vodě, které si samy nalézají odpovídající odpor. Odporem, který voda klade kompenzačním pochodům mezi uhlíkatými sloučeninami a kyslíkem, dochází k neustálému kolísání teploty, čímž opět vznikají impulsy k pohybu, dochází k pulsaci vody, jež na své pouti chvíli rozpouští soli, chvílemi je usazuje, chvíli přenáší, vytváří energie a neustále je proměňuje. Účelem a smyslem tohoto věčného procesu proměny je stavba a udržování různých vegetačních a tělesných forem, které pak představují mosty pro výstavbu a udržování energií.

Trvalé napěťové rozdíly mezi vnitřní a okolní teplotou nejsou ničím jiným než energetickými formami, uzavírajícími koloběh vody a současně rozdmýchávajícími nový běh.

Z citátu pro mě vyplývá, hodně zjednodušeně řečeno, že chemicky čistá voda je pouze jakýmsi nákupním košíkem, do kterého si v marketu přírody můžeme naložit všechno, co si domů potřebujeme přinést, a ve kterém zase z domu vynášíme odpad a láhve, které chceme vrátit. Atomy kyslíku jsou ty podélné špryncle a vodík jsou ty příčné - jejich spojením nám v košíku nákup drží. Rozebráním košíku na jednotlivé pruty, kyslík a vodík, získáme jenom ty holé špryncle, ze kterých všechno padá, a jejich zpětným složením nezískáme nic jiného, než prázdný nákupní košík.

I když časem a postupně probereme nejspíš i všechno ostatní, teď bych se rád věnoval tomu, co je pro pramenitou vodu nejdůležitější - a to je právě to, co se děje mezi tím, kdy se voda vsákne do země a mezi tím, když někde třeba vysoko v horách, vytryskne pramen.

Zarážející jsou na tom především dvě věci, současnou vědou dokonale opomíjené. Jednou je markantní rozdíl v kvalitě vstupní a výstupní „suroviny“. Příroda tu funguje jako ta nejdokonalejší čistíčka, protože z vyložené odpadní vody, znečištěné často až k neuvěření, dokáže jakýmsi tajemným procesem „vyrobit“ tu nejkvalitnější pitnou vodu. A tuhle metamorfózu dokáže provádět téměř kdekoli a tím, co má právě k dispozici, zřejmě pouze za splnění nějakých podmínek.

Tou druhou je elevace pramenité vody nad úroveň hladiny spodních i povrchových vod, která sice není pravidlem, ale je dostatečně přesvědčivě na mnoha místech prokázána. Existují také ostrovy, které přes minimální srážky mají trvalou svěží vegetaci a v horách prameny pitné vody, přestože kolem není nic než širé moře - ale vědět se to zdá být zcela v souladu s jejími teoriemi a není jí to vůbec nápadné.

Takže co na to Schauberger:

*Další mezera v dnešních vědomostech se týká původu a vzniku vody. Kromě známých prosakujících pramenů, jejichž voda se v souladu se zákonem zemské přitažlivosti dostává na zemský povrch po vrstvách, nepropustných pro vodu, existují také prameny, v nichž se voda shromažďuje v podobě artézských studní **v rozporu se všemi známými zákony** (např. pramen ve Vysokém Prielu, jenž vyvěrá zhruba 100 metrů pod jeho vrcholem ve výšce 2 000 metrů a který má vodu po celý rok).*

I když není účelem tohoto pojednání vysvětlovat vznik pramenů obecně a vznik posledně jmenovaného druhu pramene zvlášť, díky nesčetným pozorováním a měřením bych mohl alespoň letmo načrtnout několik myšlenek, přičemž bych rád výslovně zdůraznil, že tyto pokusy v žádném případě nelze pokládat za ukončené.

*Voda, jež se dostává srážkami do nitra zemského povrchu, přijímá přirozeně teplotu zemských vrstev, v nichž se pohybuje. Konečně dosáhne vrstvy, která má 4°C. Tato - **v našem případě rozhodující - vrstva** (nazvěme ji „vrstvou č.1“) přirozeně neleží v nějaké horizontální rovině, nýbrž přizpůsobuje se vnější konfiguraci zemského povrchu. Voda, která tvoří vrstvu č.1 a má teplotu 4°C, má **hustotu 1**. Pod touto vrstvou č.1 a nad ní se nachází voda, jejíž **hustota** se vzdáleností od této vrstvy 1 postupně klesá. Vodní vrstva č.1 je tedy uzavřena jak shora, tak i zespod dvěma vrstvami o **různé** hustotě. Obě tyto vodní vrstvy se snaží zvětšit svůj objem, protože jejich teplota se odlišuje od 4°C. Tato snaha má za následek zvyšování tlaku směrem k vrstvě č.1 s rostoucí vzdáleností od ní.*

Voda, nacházející se ve vrstvě č.1, stéká po vyrovnání spádu po dně do větší

hloubky vrstvy. Vodní vrstvy, uzavírající tuto vrstvu nejsou **nikdy** vystaveny **takovému** (pozn. míněno asi „stejnému“ jako vrstva č.1) tlaku.

Ta z vrstev, která je vystavena **vyššímu** tlaku, postupuje směrem k vrstvě č.1, přizpůsobí se její teplotě a pak se k ní připojí. Podle konfigurace zemského povrchu se pak chvílemi ta, chvílemi zase ona přilehlá vrstva ocitá pod vyšším tlakem a tím dochází k doplňování vrstvy č.1 střídavě shora i zespod.

Tak je možné, že voda vystoupí jako pramen do takové výše, že se tam dá její přítomnost jen stěží jednoznačně vysvětlit.

Horské prameny, jež se vyskytují ve velkých nadmořských výškách, mají vesměs teplotu blízkou 4°C a z toho se dá usoudit, že pohyb pramenité vody se uskutečňuje ve vrstvě č.1.

Jistou roli zde může sehrávat i okolnost, že voda se již při 4°C nedá stlačovat, takže aby ustoupila sílícímu tlaku, musí se dostávat k zemskému povrchu - nebo se musí svou teplotou přizpůsobit tlaku. K tomu poslednímu případu dojde tehdy, když voda ve vrstvě č.1 narazí na nepřekonatelnou překážku. Pak se přizpůsobí sousedním vrstvám a jakýmsi zvláštním druhem koloběhu se **cestou přizpůsobování** dostane opět do vrstvy č.1.

I když osobně nesdílím jeho přesvědčení o tom, že je vrstva č.1 sevřena mezi chladnější a teplejší vrstvy, a naopak se domnívám, že je vždycky nejnižší, i tak je to více než pozoruhodné a výborný námět k zamyšlení.

Aby bylo jasné, že je to s tou cestou vody dolů-nahoru přece jen daleko daleko složitější, tak jsem vybral ještě několik citátů na toto téma. Pro mne z nich vyplývá, že cestou dolů se voda zbavuje víceméně všech příměsí, které jsou na ni chemicky, fyzicky a energeticky navázané. Pak se (snad?) rozloží procesem, který by se dal nazvat něčím jako „studenou destilací“ a jako jednotlivé složky, vázané do zcela jiných substancí, se vydá na cestu vzhůru proti gravitaci. Cestou absorbuje některé další látky, které na své části navazuje chemicky, fyzikálně a energeticky, načež se ve vyšších polohách skládá zpět na vodu těmito příměsmi obohacenou, která stoupá až do té doby, dokud jí to vnější podmínky, zejména dostatečně nízká teplota, tma a obsah kovů v hornině umožňují. V příznivém případě tedy vyvěrá na povrch do půdy nebo i prýští ze skály, po které stéká. Případně skončí příznivé podmínky ještě pod povrchem, takže pouze zavodňuje **pramenitou** vodou nasákavou vrstvu podloží, kde zůstává dosažitelná studnou nebo vrtem.

Je značný rozdíl mezi vodou, která se dostala do této „zavodněné vrstvy“ vystoupaním „zespoda“, tedy elevací, která je možná pouze jako součást takzvaného úplného vodního cyklu, nebo jenom prostým průsakem jako přefiltrovaná vrchní voda.

... ve správně fungujících horských pramenech, v nichž stoupá čím výše, čím větší má specifickou hmotnost a čím je na své cestě vzhůru chladnější - a okamžitě vysychá, jakmile na ústí pramene zasvitne Slunce, které vodu oteplí,

sníží její specifickou hmotnost a podle našeho očekávání by právě měla začít stoupat o to radostněji.

Překvapivé, ale rozhodně zapamatování hodné.

*Vysoce kvalitní voda, zbavovaná napětí **obvyklými** spodními tepelnými proudy, získává pronikavou ropnou vůni. V oblasti **studeného proudění** si tedy můžeme představit, že vyrobíme pohonnou či výbušnou hmotu, která bude nehořlavá a přitom bude mnohem účinnější a výkonnější než dosud používaný benzín, vyráběný z ropy. Zde by se to však dělo jen tak mimochodem, jen abychom mohli upozornit na existenci tajemství vývoje, jež naprosto uniká současné vědě, která posuzuje vodu podle produktů rozpadu H_2O a takřikajíc zaměňuje skutečnou krev Země za jakousi mrtvou vodu.*

O využití vody jako kvatnější pohonné látky, než je benzín, se ještě zmiňuje, takže se k tomu určitě vrátíme.

Voda se rodí difúzním křížením látek.

*Voda vzniká tehdy, když je vedena **dostředivě**. Ještě zajímavější však je, že tato „**juvenilní**“ voda nepadá, nýbrž levituje - což znamená, že svévolně vzlíná vzhůru. To je známkou zvýšené specifické hmotnosti této vody.*

Voda není žádným prvkem, který by byl nedělitelný, nýbrž je živlem, médiem (prostředníkem) pro vnitřní výměnu surovin, o jejichž produktech rozhoduje druh pohybu.

Levitace (elevace) juvenilní vody je ještě podmíněna vhodnými vlastnostmi prostředí, takže nedoporučuji zafixovat si představu, že juvenilní voda, která právě vznikne třeba na naší dlani, se neprodleně vznesle jako nahoru „padající“ déšť.

Dostředný pohyb -

To je možné pouze prostřednictvím „originálního“ druhu pohybu, který se vyznačuje tím, že ploditel lopatkovitého profilu, otáčeje se kolem těžiště plochy svého příčného průřezu, opisuje v podélném směru vejcovitou plochu po šroubovicové křivce, přičemž plocha tohoto příčného průřezu se zmenšuje úměrně se vzdáleností od těžiště k poloze na šroubovici.

*Pokud se voda pohybuje **dostředivě**, tedy **navíjecím** pohybem - vzniká v centrálním, ochlazeném sacím hrotu výškově stabilní magnetismus, který na svém výstupu vylučuje juvenilní vodu a tím dochází k výše zmíněnému množení a zdokonalování substance, jež se pohybuje přirozeným způsobem.*

Je možno rotačním a cirkulačním pohybem, který navíjí průtokový objem v dostředivém směru vzhledem k normálnímu profilu, urychlit podle přání průtokovou rychlost ve směru podélné osy, ať už nahoru či dolů, bez tlaku do stran a tím bez odvíjecí = méně hodnotné „teplé“ formy.

V tomto případě vzniká podle známého vzorce $E = m \cdot c^2$ konstruktivní (magnetická) energetická forma, která stoupá nesmírnou rychlostí vzhůru a nepřímo s sebou táhne i plodící formu.

Na rychlosti navíjecího cirkulačního pohybu závisí i zrychlení vzestupné i sestupné složky pohybu v podélné ose - při současném ochlazení respektive přiblížením teploty přirozeně se pohybující vodní masy teplotě anomálního bodu = indiferentnímu stavu.

*Protože při tomto přirozeném „originálním“ druhu pohybu médií všeho druhu, například vody nebo vzduchu, nemůže vznikat žádná štěpící složka (o nižší hodnotě = tepelného typu, působící v **odstředivém** směru), zvyšují se na rozdíl od všech technických, hydraulických a dynamických druhů pohybu **reaktivní účinné síly**, síly **odporu** proti pohybu vzrůstajícího s druhou mocninou oproti obrácenému cirkulačnímu pohybu; a to jak svou charakteristikou, tak i funkcí.*

*Když to vysvětlím jinými slovy: přirozené utváření (výroba) strojní síly **vyššího** řádu (o **vyšší** hodnotě) a metody plodící síly růstu jsou levné a vesměs příznivého charakteru.*

Co konkrétně tímhle Schauberger má na mysli, vyplyne časem ještě z dalších jeho citátů na téma způsobu pohybu vody.

Dostředivý pohyb způsobuje ochlazování, tedy přibližování se k anomálnímu bodu, což pojmenovává **pozitivním** teplotním spádem. Při něm se voda stává energeticky bohatší, získává energii a „zpracovává“ do sebe chemicky a fyzikálně navázané látky, dokonce i nerozpustné.

Odstředivý pohyb má za následek **negativní** teplotní spád, kterým se teplota vody vzdaluje anomálnímu bodu, voda ztrácí sílu a energii, navázané látky z ní „vypadávají“.

Praxe nás učí, že chemicky čistá voda nemůže být rozložena působením elektrického proudu, pokud není nejprve okyselena, aby takřikajíc mohla vést proud.

*Po provedení elektrolýzy zůstane jako zbytek voda, tedy opět H_2O . Má-li být experiment s elektrolýzou úspěšně zopakován, musí být voda **opět** okyselena, což je známkou faktu, že ve zbylé vodě **již není obsažena žádná kyselina**, že tedy byla výše psaným procesem **spotřebována**.*

Pokud je nyní jeden z produktů rozkladu, takzvaný vodík, spálen (oxidace při zvýšené teplotě), zůstane nám opět obligátní pozůstatek - voda - a kromě toho ještě CO_2 , jako ostatně u každého spalování.

*Zbylá voda - neboli vodík, spálený na vodu, byl pouhým **nosičem uhlikatých sloučenin**, které byly transformovány (zplynovány) průchodem*

elektrického proudu a které jsou například ve studniční vodě již přítomny a do destilované vody se musejí dostat okyselením.

V praxi se nám tedy potvrdilo, že nemáme co do činění se spalováním **plynného vodíku**, nýbrž se spalováním **uhlíkatých sloučenin**, z nichž se nakonec skládají všechny organické kyseliny, které se nacházejí v nosiči H a které mohou shořet za vyšších teplot respektive **za studena** oxidovat při odpovídajících nízkých teplotách.

To podstatné, rozhodující a přitom zcela neznámé na celé záležitosti je to, že se zde v žádném případě nejedná o chemickou vazbu mezi H a O, nýbrž že za určitých teplotních pohybů (za určitého teplotního spádu) probíhají mezi O a uhlíkatými sloučeninami, skrytými (obsaženými) v nosiči H, **oxidační procesy**, které mají za následek přeměnu, kvalitativní zhodnocení a tedy proměnu těchto uhlíkatých sloučenin.

Takže tady máme trochu odlišný, a zřejmě pravdě daleko bližší pohled, na Brownův plyn, vodní plyn, elektrolyzu, Joe Cell, vyvíječe a různé tomu podobné věci a procesy.

Tento strukturální (zušlechťovací) proces uhlíkatých látek, zcela odlišný od dosavadních pohledů na věc, bez ohledu na ostatní zákonitosti, které jsou s tím spojeny, je nezbytný již proto, že **každá další oxidace** probíhá vždy za **nižší** teploty než ta předchozí, pokud celý proces probíhá správně a přirozeně - a pokud není narušován zásahy člověka nebo jinými vnějšími vlivy. Pokud probíhá tento oxidační proces za správného teplotního spádu, pak nastává kromě přestavby (kvalitativního zušlechtění) uhlíkaté sloučeniny současně také potenciální **energetické naplnění** (nabití) hmoty, které opět vede ke zvýšení napětí v nových látkách a mezi nimi.

Energetické a napěťové nabití se však uskutečňuje pouze v poměru k práci, vykonané skutečnou oxidací; tedy čím silnější a čím správnější je oxidace, tím kvalitativně vyšší je produkt tohoto procesu - hmota.

Tady bych Viktorovi skočil do řeči s tím, že právě tohle je nejdůležitější část funkce přírodní „čističky odpadních vod“, tedy „výroby“ pitné vody z prosáklých splašků.

Stojíme před faktem, že náš dosavadní pohled na energii a na její zachování je nesprávný a tím i před poznatkem, že reakce a akce nepředstavují **žádný rovnovážný systém**, nýbrž že reakce je mnohonásobkem akce, pokud probíhá základní předpoklad reakce - oxidace - správně a v souladu se zákonitostmi, což znamená, že O a C jsou správně rozděleny ve svém nosiči H a oxidace může probíhat za správného teplotního spádu. Již jen samotný tento poznatek staví na hlavu naše dosavadní vědecké myšlení, neboť současné vědecké myšlení je nastaveno na přijímání a na čistou mechaniku, takže na bezprostřední procesy, čímž je pro jakékoliv **praktické vědecké děje nepoužitelné**, protože všechny

skutečné přírodní děje, například stavba vegetace, o niž nakonec usilujeme ve svém snažení, je pouze reakcí a tedy nepřímým výsledkem děje.

Pokud má pravdu předchozí odstavec, je **popřen zákon**, který praví, že **akce se rovná reakci**. Na první pohled by se to snad mohlo zdát nepodstatné, ale při dovedení až do důsledku se dostáváme k tomu, že spousta věcí může být jinak, neboli že se lze snadno dostat nad COP1. Malou silou - akcí můžeme vybudit mnohem větší sílu - reakci.

Je docela možné, že jsem následující citáty měl dát raději na začátek celého vlákna, abych naznačil, že zde budeme zabývat věcmi nikoli podružnými či jenom kratochvilnými.

Pokud historie sahá, dá se vysledovat, že kdokoliv se zabýval odhalováním tajemství vody, byl co nejrozhořčeněji potírán. Veškeré náznaky, jež objevujeme ve starých spisech a jež nám poskytují informace o povaze vody, jsou hned z následujícího vydání odstraněny.

Uchovávání tajemství vody je také prostředkem, jak získat peníze a jak si zajistit úroky. Úrok kvete pouze v nedostatkovém hospodářství.

Jakmile bude problém s vodou vyřešen a jakmile bude možno vyrobit jakékoliv množství vody o požadované kvalitě na libovolném místě na světě, pak budeme schopni opět zúrodit nedozírné plochy pouště, kupní cena potravin a hned nato i kupní cena strojní práce klesne na takové minimum, že se již nevyplatí s nimi spekulovat.

Dostatek laciných potravin a bezplatná strojní síla jsou natolik převratnými pojmy, že celkový obraz světa a veškeré světové názory doznají totálních změn.

Uchování tajemství vody je proto tím největším kapitálem všech kapitálů a z toho důvodu je jakýkoliv pokus o jeho poodhalení hned v zárodku tvrdě a bezohledně udupán.

...

Různé známky svědčí o tom, že již existovali lidé, kteří byli na stopě vzniku vody. Jak známo, staří Římané používali k umělému tvoření vody slámu nebo rohože z podobného materiálu. V oněch dobách dosahovala římská kultura největšího rozkvětu. Její pokles začal v okamžiku, kdy se ve městech začaly budovat vodní rezervoáry, lázně a akvadukty, jejichž prostřednictvím Římané zásobovali svá města vodou. Když se začaly upravovat přírodní vodní zdroje a když začala samotná voda přicházet nepřirozeným vedením o svou vnitřní sílu.

...

Vlastní tajemství, které obklopuje dárce života, tkví v jeho možnosti vytvořit dosud neznámou energii, akumulovat ji a transformovat ji. Neanalyzuje však základní substanci jako při elektrolýze, analyzuje látky, jež jsou v ní obsaženy. Čím vyšší hodnotu má tento stav bez vůně, chuti, tvaru a barvy, který jsme vybudovali, pozvedli a který dokážeme udržet, tím barevnější a mnohotvárnější pak mohou být formy výtvorů života a jejich životní úrovně.

Když položíme tvrdý a kompaktní křemen na prudké slunce, vznikne pod touto překážkou o to více vlhkosti, čím tvrdší je kámen a čím ušlechtilější kovy jsou v tomto minerálu obsaženy v tom nejjemnějším dávkování.

Tyto stopové prvky jsou základem stavby vody a v širším slova smyslu i základem stavby krve a mízy v těch nejrozmanitějších organismech, k nimž se počítají i minerály a kovy.

*Od těchto pozorování, jež probíhala desítky let, přes poznatky, dosahované i skrze vysloveně neúspěšné pokusy, až k umělému strojnímu vodnímu prameni, vedla dlouhá a trnitá cesta. Touto cestou jsem musel projít, abych **dokázal** vodu uměle **stvořit** z říše vzduchu v jakémkoliv množství a v jakékoliv požadované kvalitě.*

Pro změnu něco trochu jednoduššího.

Co však nyní přišlo, z toho jsem užasl. Na dně stojaté vody se nacházelo několik oválných kamenů o velikosti hlavy. Po západu slunce se ještě poněkud ochladilo a oválné kameny náhle začaly s toutéž hrou, jakou předtím hrály těžké a nasáklé bukové špalky. Opět to vzájemné pošťuchování, přibližování se a vzájemné odstrkování kamenů, ležících na dně tůně.

Nechtěl jsem věřit vlastním očím, když se vzpřímil jeden z největších kamenů a v příštím okamžiku se vyhouplnul na hladinu, obklopil se rovněž ledovou hřívou a pohyboval se na hladině společně se stojícími bukovými špalky. Brzy nato se objevil druhý kámen, pak třetí a po několika minutách již na dně neležel ani jeden kámen, všechny plavaly na zrcadlově klidné vodní hladině a vysmívaly se tím Archimédovu zákonu.

Pro tenhle jev se musí splnit několik podmínek - správně studená voda, její dost rychlý pohyb, který ji ještě ochlazuje, správný tvar kamenů, a také obsah křemene a kovů v nich. Osobně jsem to ještě neměl příležitost pozorovat, ale celkem tomu věřím. Zcela bez významu to pro nás není hlavně proto, že tento jev pravděpodobně může fungovat i „obráceně“, tedy tak, že kameny, spíš tedy hornina, může zřejmě zastávat i úlohu „statoru“ a „rotorem“, tedy pohybujícím se členem může být i samotná voda. Jaksi se nemohu zbavit dojmu, že když „unese“ voda kámen, tak by pro ni nemusel být takový problém unést i sama sebe.

Faktem je, že naši předkové dokázali vybudovat společně s tajemnými silami vody taková vodní díla, nad kterými nám ještě dnes zůstává rozum stát. Naši předkové vděčili za své mýty opředené kultury především okolnosti, že respektovali správný bio-rytmický pohyb vody a vzduchu, takže voda mohla při svém zásobování například téci vzhůru, podobně jako třeba ve správně fungujících horských pramenech, v nichž stoupá tím výše, čím větší má specifickou hmotnost a čím je na své cestě vzhůru chladnější - a okamžitě vysychá, jakmile na ústí pramene zasvitne Slunce, které vodu oteplí, sníží její specifickou hmotnost a podle našeho očekávání by právě měla začít stoupat o to radostněji.

Ještě něco málo souvisejícího.

Díky vnitroatomárnímu záření vznikají magnetické síly, snižující absolutní hmotnost plaveného materiálu a pak dochází k tomu, že se tento materiál chová v rozporu s Archimedovým zákonem - což znamená, že čím je těžší (čím větší podíl kovu obsahuje), tím snáze plave.

Biomagneticky přesycená tekoucí voda nikdy nezamrzne a vykazuje mírný teplotní vzestup, když vliv mrazu překročí určitý stupeň.

Stejným způsobem vedly biomagneticky přesycenou vodu starověké kulturní národy do vysoko položených posvátných hájů, k čemuž lidé používali logaritmické formy sací spirály - opačně pracující archimedovské systémy tlakového šroubu - a jako stoupacího potrubí používali přírodní kamenné trubky, které utěsnili maltou, kterou připravili jako směs písku, vápenného prášku a biomagnetické vody (podobný typ, jako je takzvaná římská malta).

Tento potrubní systém, který se dodnes zachoval v Mexiku jako součást pyramid nebo velkých obelisků o hmotnosti více než 50 tun, je vytvořen utěsněním jejich pórů krystaly křemíku a částečně i útvary z drahých kovů, čímž vznikají difuzéry, v nichž nechybějí ani katalyzátory (juvenilní kovové útvary), nezbytné k molekulárnímu zhodnocení (zušlechtění), a celé objekty pak působí jako vaječná skořápka. Jedná se tedy o zcela regulérní dýchací přístroje, jež umožňují emancipaci (osvobození) hmoty, uzavřené v jejich zdech, ať už se jedná o nezralou vodu či mrtvé tělo. Pak vytryskne na konci zmíněného stoupacího potrubí oduševnělá živá voda, jež vyléčí každou nemoc, stejně jako se nakonec z bílkovinné hmoty uvnitř vejce vyklube živé kuře.

Když už jsme tady tak pěkně nakousli to vzlínání a mizu, tak se podíváme, co na to Viktor.

Je neblahým omylem, když se domníváme, že voda vyživuje strom přímo a nebo že prostřednictvím kořenového systému dodává vodu bezprostředně stromu. Ve skutečnosti je tento proces právě opačný: Strom či rostlina produkují vodu nebo látku vodě velmi podobnou neboli plodovou vodu. Proto není bez lesa také žádná voda a do údolí spěchá tím více vody, čím víc je nahoře lesů a obráceně.

To, čemu říkáme „voda“, je odpadní produkt, teprve vznikající naznačeným biologickým procesem odbourávání. Výsledkem tohoto odbourávání jsou vzlínající (levitující) energie, jež se prostřednictvím kořenového systému vybíjejí do kapilár stromu, čímž je zahájena pomocí nepatrných částecek vody, strhávaných při energetické výměně, vlastní produkce určitého typu krve nebo mízy. Koloběh mízy tedy není založen na mechanických principech, nýbrž na procesu energetického odbourávání - přestavby. Fyziologii rostlin se prostě musíme naučit znovu a lépe.

Proto vede do záhuby, když se hospodářská opatření spoléhají na nesmyslné pumpování, které se v přírodě nikde neprovozuje. Příroda rozkládá své látky a zvyšuje jejich sílu interatomárním napětím, souvisejícím s jejich dávkováním.

Malý námět na pokus:

Tato kapilární síla by však byla schopna pouze dosáhnout určité konkrétní výšky. Proto je zapotřebí pomoci zvenčí. To ukazuje Bergel pomocí malého experimentu. Postaví do nádoby s vodou svazek vlasově tenkých trubiček a rovnoměrně mírně poklepává na jejich druhý konec, čímž docílí rovnoměrného a trvalého vytékání vody z tohoto druhého konce.

Tohle také souvisí:

Voda roste, což znamená, že za přirozených podmínek dochází nepřetržitě k množování vody. Voda o kvalitativně vyšší hodnotě disponuje levitační silou takového druhu, že se může vysmát všem gravitačním zákonům a proudit do libovolné výše, což je přírodní fenomén, kterého využívaly starověké kulturní národy, které nechaly pramenit léčivou vodu na vysokých kopcích ve svých posvátných hájích a jejichž příslušníci tak měli k dispozici přímo všelék na jakékoliv nemoci. Pozůstatky těchto uměle vytvořených vodních zdrojů lze ještě dnes nalézt například v Mexiku.

Kvalitní voda nejenže nádherně samovolně stoupá, ona se dokáže také množovat. Voda roste, stejně jako rostou i rostliny. Tím se dostáváme k samotné bráně znovuoobjevení vzniku vody, krve a mízy. Podle verohodných předání znaly toto tajemství indoevropské národy respektive jejich nejvyšší kněží. Kněží ovšem strážili své tajemství jako oko v hlavě, aby díky němu mohli požívat božské úcty.

A tohle taky:

Výtlačná a vlečná síla vody jsou tedy jejími vyššími energetickými stavy, vznikajícími atomární přeměnou bipolárních plynů, při níž se struktura energií nabitě vody zahušťuje tím, že se v ní zmenšují meziprostory respektive že z ní odcházejí plyny, díky čemuž je voda specificky těžší a chladnější (čerstvější).

Energetické přebytky se vybíjejí ve vodorovném směru do podzemní vody, přičemž díky připojení vysokohodnotných vztlakových látek dochází ke množení spodní vody a jejímu kvalitativnímu vylepšení a současně systematickým vybíjením vysokohodnotných přebytků energie do kořenů rostlin dochází k pulzaci.

Pokud v tomto okamžiku například rozsypeme umělé hnojivo, chová se struska, jež poztrácěla ve vysoké peci veškeré stavební látky, úplně stejně jako voda, odcházející žábrami. To znamená, že tyto vybité odpadní látky odebírají s větší silou energetické substance ze spodní vody, čímž zprvu samozřejmě dochází ke krátkodobému zdánlivému přírůstku, k velkému kvantitativnímu nárůstu na účet degradace kvality podzemní vody a půdních živin.

Viktor považuje všechno, včetně nerostů i samotné Země, za živé organizmy, ve kterých závisí pohyb látek především na pohybu vody, mízy nebo krve, kteréžto tekutiny považuje za obdobné. Za „motor“, který tyto tekutinové oběhy pohání, považuje vztlínání, kapilární síly a pulzace, a to i v případě krevního oběhu člověka i zvířat. Srdce je dle něj v krevním oběhu zařazeno pouze jako „vylepšení“, jehož smyslem a účelem je dokonalejší regulace průtoku. Tuto překvapivou teorii podpírá též názorem, že srdce nemá dostatek energie k tomu, aby dokázalo přečerpávat nepřetržitě dostatečné množství krve. Což by snad nemuselo být problém, tedy pro někoho znalejšího než jsem já, ověřit přibližně přesným výpočtem.

Osobně mám dojem, že to bude nejspíš tak trochu kombinace. Pokud se člověk pohybuje, je k dispozici až nadbytek energie, která může „zvnějšku“ rozpohybovat celé krevní řečiště a zajistit tím spolehlivě „čerpání“. V klidu a při spánku by zřejmě musela krev sama nějak alespoň pulzovat, což možná taky dělá. Ale mně se přece jenom zdá, že nároky ležícího a spícího těla jsou natolik nízké, že to by to srdce mohlo pohodlně zvládnout. Jakmile nastane pohyb a s ním i vyšší potřeba, může klidně zase nastoupit to „vnější čerpání“.

Tedy tedy o těch kamenech, co jim strojový překlad s oblibou říká „metalliferous“.

Kolem hájovny se nalézaly záchytné kameny, pod nimiž se ukrývaly dešťovky, potřebné k lovu pstruhů. Těmito záchytnými kameny byly speciálně tvarované kusy původní horniny, které ležely kolmo na slunci, aby se silně rozežrály, čímž se pod těmito shora zahřátými kameny sbírala chladná voda, kterou dešťovky tak milují, protože se v příjemném chládku dobře cítí a proto jsou do těchto míst přitahovány z velké dálky.

Elektricky nabitě kovy ztrácejí při ozařování krátkovlnným světlem za určitých podmínek svůj náboj.

Ta voda pod sluncem ohřátými kameny se mi moc líbí. Vysvětluji si to (čistě soukromě) tak, že v noci ty kameny (nejlepší budou pravé říční vejčité valouny) dokážou do sebe nacucnout vodu, kterou v sobě neudrží, když přímé slunce „vybije“ jejich elektrický potenciál. Zatím jsem na rozpacích, jestli ji cucají z té hlíny pod sebou, a nebo si ji skládají z jejích plynných složek v okolním vzduchu. Tak bych mohl zcela zbaběle a alibisticky tvrdit, že od každého trochu, ale zcela poctivě doznávám, že toho jednoho bude určitě mnohem víc, a zatím opravdu nevím, kterého.

Kdyby se mělo jednat o prachspřistou kondenzaci, jak můžou, a mnozí také budou tvrdit, tak by nebylo **nutné**, aby byly na přímém slunci. Takže to vypadá na nepříliš složitý pokus, kterým se to dá za příznivých podmínek ověřit. Ale zřejmě to bude chtít trochu sofistikovaný přístup, aby se dalo zodpovědně říci

něco konkrétního v tom smyslu, které a jaké kameny ano a které nikoli, slunce-li nutné či nikoli, voda-li ze vzduchu či půdy, případně obojího.

Že má v sobě křemen elektromagnetickou sílu, to se dá dokázat tím, že při tření dvou křemenných kaménků pod hladinou se rozsvítí dožluta. Obvykle k rozsvícení těchto kamenů stačí, když rychle plavou v ochlazující se vodě s velkou tažnou a nosnou silou. Rýnské zlato a ságu Nibelungů je nutno hledat právě v tomto fenoménu.

Podobný jev dle Viktora nastává i při vzájemném tření či nárazech tvrdého dříví, přičemž dokládá, že vzniklé „jiskření“ se neprojevuje rušením radiového příjmu, takže není elektrické povahy.

Kvalitní zdroje horské vody nepramení, jak se až dosud předpokládalo, díky mechanickému přetlaku, nýbrž procesem látkové přeměny, jež se ve svém důsledku projevuje pod tlakem.

Tímto způsobem se dá vysvětlit fenomén horských pramenů, vyvěrajících na vrcholcích vysokých hor nebo přinejmenším alespoň ve velkých nadmořských výškách, v nichž je voda podnícena ke stoupání do výšky spolupůsobením fyzikálních protikladů.

Jak nám ukazují kolmo stoupající horské prameny, ve zralé vodě jsou tak mocné energie, že jsou schopny překonat vlastní hmotnost vodní masy, pokud mají vodovodní systémy správnou konstrukci a pokud příslušná potrubí nemají příliš velký příčný průřez.

Systematicky prováděným pozorováním jsem se tedy dopracoval k poznání, že voda nedokáže vzlínat vzhůru a její vnitřní napětí se neprojeví, když z ní začnou vypadávat těžké kovy, protože půda díky příliš rozsáhlému mýcení ztratí své napětí.

Tak zase něco z trochu jiného soudku, co je podle mě docela zajímavé a nikde zatím neprezentované.

Na této speciální bráně byla upevněna dvojité spirálovitě drážkovaná trubka (trubka se dvěma vnitřními žebry ve šroubovici), v níž získávala voda rotaci podobně, jako při ústí močové trubice. Dosáhl jsem tím zvýšení rychlosti vytékající vody se současným snížením jejího tlaku. Tlak je snížen proto, že se tím vytvoří sací vír, v jehož středu vzniká bíle se mihotající kanál zpětného proudění, díky němuž má tato trubka zvláštní opodstatnění.

Tímto kanálem zpětného proudění, který se dá zřetelně pozorovat v téměř každém víru, se vracejí útvary kvalitativních látek - éterický a energetický zárodečný vodní potěr. Pokud jsou tyto látky, putující kanálem zpětného proudění, vystaveny nižší okolní teplotě, pak se odehraje to, co jsem tehdy prožil.

Lilo takříkajíc jako z konve. Ležel jsem na voru a pozoroval jsem silný sací vír. Z mého klobouku respektive z jeho postranních okrajů (krempy) stékala dešťová voda jako z okapu do kanalizace. Přesněji řečeno, měla tam stékat podle všech pravidel volného pádu. Voda to však nečinila - právě naopak: rozstříkovala se kuželovitě a tak vznikal nad spodním trychtýřem, který se zužoval směrem dolů, ještě horní kloboukový trychtýř, jehož průřez se rozšiřoval směrem dolů jako plášť.

Napjatě jsem pozoroval tento podivuhodný jev. Ne však dlouho, protože za chvíli jsem obdržel studenou spršku přímo do obličeje.

Brzy jsem našel vysvětlení. Když se zmiňovaným kanálem zpětného proudění vracejí zárodečné stavební látky vody a při svém stoupání narážejí na oblast s nižší teplotou než je teplota vody, začnou do okolního prostoru silně expandovat negativní iontové částice, jež zabraňují dalšímu postupu padající vody (viz výše zmiňované napětí v prostoru mezi oběma trychtýři). V tomto případě pak vzniká reaktivní vztlak.

Výrok „ kanálem zpětného proudění se vracejí zárodečné stavební látky vody“ je pro nás velice zajímavý, protože se dostáváme zvolna k tomu, na co se voda vlastně rozkládá a z čeho se zase potom může opět složit. Zdá se, že to jsou jakési plynné složky, které je možné za nějakých podmínek i někam převést, a zdá se, že jakýmkoli směrem, a tam z nich zpětně vodu rekombinovat. Což vypadá na jakousi „studenou destilaci“. Mám pocit, že přitom nejde jenom o rozložení na kyslík a vodík. Zřejmě to budou „plyny“ či substance složitější, takže to budou, slovy Viktorovými, nějaké uhlovodíky, což asi znamená „bez kyslíku“, ale možná jenom „volného“.

K něčemu podobnému by mělo docházet při klesání vody pod zemský povrch, přičemž se „voda“ zbavuje nevhodných příměsí, dalo by se říci, že se „čistí“. Z toho usuzuji, že zmíněné substance se mohou chemicky a fyzikálně, a energeticky nějak měnit. Při sestupné části cyklu se zřejmě nějak postupně nežádoucích příměsí zbavují, a to v závislosti na změnách teploty.

Při vzestupné části cyklu se naopak tyto substance „obohacují“ o příměsi, které jsou pro pramenitou vodu žádoucí, a to opět zřejmě nejvíc v závislosti na teplotě.

Při tomhle procesu hrají svou roli i některé další okolnosti, jako třeba druh půdy, horniny, obsah a druh kovů atd., ale jejich přesné dodržení a pořadí asi není naprosto nutné, protože voda pramení v nejrůznějších geologických a místních poměrech. Zřejmě až příliš hrubé narušení podmínek je příčinou, že úplný cyklus vody je v některém bodě přerušen.

Tady se dostávám k tomu, že pokud bude toto přerušení v našem dosahu, mohlo by být, alespoň teoreticky, možné příslušnou změnou podmínek, umožnit vodě dokončení celého cyklu a „vypramenit“ na povrch. A když už jsem u toho, zatím to vypadá, že by mohlo být možné „jejím přirozeným způsobem“ vést vodu i nad povrch, teoreticky do libovolné výše, odkud může být odváděna či rozváděna běžným gravitačním způsobem.

Podle Viktora by měl být značný rozdíl mezi kvalitou vody, která je nad povrch vyvedena tímto jakoby „tlakem“, a mezi kvalitou vody, která je pomocí podtlaku násilím nad povrch „tažena“. Samozřejmě nehledě na to, že tato voda by mohla „téci sama“, bez nějakých nároků na dodávanou energii.

Jímání vodního zdroje bylo pokud možno starými Římany zařízeno tak, že v určité výšce přikryli ústí pramene ve skále, jež byla po straně pečlivě srovnána, hrubou kamennou deskou. Tato deska byla po stranách zaklínována a dobře utěsněna a byl do ní proražen otvor, do něhož byla zastrčena odvodní trubka tak, aby zde nebyl umožněn ani ten nejmenší přístup vzduchu. Všechny typy tehdejšího jímání vodních pramenů braly navzdory (a snad díky) své jednoduchosti více v úvahu povahu vody, než dnešní systémy vodojemů, jež bez ohledu na další vážné chyby často narušily obvykle rozsáhlými stavebními úpravami za použití vápna, cementu a kovových jímek široké okolí vodního zdroje a rozbily tím podmínky cirkulace vody a poměry látkové výměny mezi pramenem a okolím.

Pokud se budeme zabývat vodovody starých Římanů, zjistíme podle starých vykopávek, že se zpočátku budování měst snažili dodávat pitnou vodu na spotřební místa dřevěnými potrubími a vodovody z přírodního kamene. Ohledně volby materiálu bylo možno tam, kde se nedalo použít dřevo ani kámen, nalézt v prameni kovové mince, naházené tam z kultovních důvodů a vybrané tak, aby nejlépe odolávaly dlouhodobým vlivům.

Podle druhu vody jsou některé kovy zcela obaleny tlustou vrstvou povlaku, zatímco jiné jsou téměř celé rozpuštěny, některé tedy božstva nepřijala a jiné se zase rozpustily v celku. Což je známkou toho, že se kovy, potřebné ke stavbě každého těla, bez problémů rozkládají ve vodě. Je to i známkou toho, že každý kult má svůj hlubší význam.

Vycházím z toho, že „starí Římané“ věděli, co dělají, a také proč to dělají.

Z předloženého citátu se pokusím vydolovat nějaké informace.

Z nám zatím ještě ne zcela jasných důvodů je voda vedena nahoru skálou, která má pro to vhodné vlastnosti. V nějakém místě voda z této skály vyprýští jako pramen a dál již stéká po povrchu. Případně vyprýští do vrstvy zeminy jako studánka, ze které potom volně odtéká. Podmínkou, a zřejmě dosti striktní, je chlad a stín, které ve volné přírodě zajistí nejlépe severní úbočí kopce a hluboký les.

V nějakých takovýchto podmínkách se tedy nalézal i původní „přirozený“ pramen, dokud byl ještě v „surovém“ a neupraveném tvaru. Pro praktické použití však Římané požadovali, aby vytékal pokud možno vodorovně ze svislé stěny. To jim umožňovalo jak dobrý přístup k prameni, tak i pohodlné plnění nádob. Aby toho dosáhli, museli upravit jak okolní terén, tak i přímo ústí pramene, přičemž nesměli narušit vhodné podmínky, protože jinak by jim pramen „zmizel“.

To znamená, že museli postupně odkopávat zeminu až do té doby, než se dostali k rostlé skále, z níž voda pramenila. Její povrch byl nejspíš členitý a šikmý, takže začali skálu odtesávat tak, aby dostali rovnou svislou plochu, z níž vycházel pramen v dostatečné výšce. Ovšem pokud by jej zanechali v tomto stavu, případně do něj pouze zarazili vývodní trubku, pramen by nespíš „vyschnul“. Z toho, že přes ústí pramene umísťovali ještě masivní kamennou desku co nejlépe utěsněnou, se dá soudit, že přímo k ústí pramene nemá mít přímý přístup vzduch, teplo a sluneční světlo. To všechno jim zajišťovala masivní kamenná deska nejčastěji kruhového tvaru, která byla na lícové straně opracovávána s oblibou do tvaru takzvané lví tváře, přičemž výtoková trubka byla situována přímo do tlamy.

Obdobné podmínky zajišťovaly v našich krajinách studánkám a pramenům v lese dřevěné přístřešky a ve volné krajině kamenné kapličky.

Vodě je nejlépe v podzemí, kde je chlad a tma.

Dále něco na téma rozdílu mezi vodou dešťovou, pouze prosakující, a vodou pramenitou, která stoupá z hlubin. Mám pocit, že ten rozdíl by mělo být možné rozlišit i nějakými přístroji a že by mohlo být možné je nejen od sebe odlišit, ale i v případě jejich smíšení nějak zjistit jejich poměr.

Dobrá pramenitá voda se odlišuje od atmosférické vody (dešťové vody) svým vnitřním složením. Pramenitá voda obsahuje kromě rozpuštěných solí poměrně velký obsah plynů ve volné i vázané formě (kyselina uhličitá). Plyny, absorbované dobrou pramenitou vodou, se skládají až z 96% uhlíkatých sloučenin a skupin. Uhlíkatými sloučeninami (materiály) jsou zde míněny všechny uhlíkaté sloučeniny podle definice chemiků, všechny prvky a jejich vazby, všechny kovy a minerály, jedním slovem všechny látky s výjimkou kyslíku a vodíku.

Atmosférická voda (dešťová voda), destilovaná voda, kondenzovaná voda nebo voda, vystavená ve svém proudu silnému provzdušnění a intenzivnímu vlivu světla), tedy povrchová voda, vykazuje poměrně vysoký obsah kyslíku, téměř žádné nebo jen velmi chabě organizované formy solí, žádnou nebo jen velmi málo volné i vázané kyseliny uhličitě a obsahuje určitý objem plynu, absorbovaný ze vzduchu, jenž je tvořen především kyslíkem, rozpuštěným ve fyzikální formě.

Fyzikální formu roztoku je nutno chápat jako vyšší formu roztoku (spojení) různých skupin látek, než jaké můžeme pozorovat v čistě chemických typech roztoků. Fyzikální formy roztoku se spoluúčastní i energetické pochody.

*Rozlišujeme proto vodu, která má vysoký obsah energií uhlíkatých sloučenin, a vodu, která vykazuje vysoký obsah kyslíkových energií. Tu první budeme nazývat **katodovou** a tu druhou **anodovou** vodou. Katodová voda obsahuje negativní energetické formy a anodová voda pozitivní.*

*Energetické formy jsou charakteristické pro to, co označujeme jako **sféru, psychiku nebo povahu vody**.*

*Pramenitá voda, vyvěrající z půdy, proto obsahuje v převažujícím poměru **uhlíkatou sféru**, negativní energetické formy respektive negativní charakter; dešťová voda, pocházející ze srážek v atmosféře, obsahuje především **kyslíkovou sféru**, pozitivní energetické formy respektive pozitivní charakter.*

*Voda, jež se sráží z atmosféry a padá na zem, potřebuje ke své vnitřní přestavbě kromě schopnosti přijímat určité transformační látky a nezbytného **odstínění vlivu světla a vzduchu** také určitou dráhu a nezbytný časový interval, aby mohl proces přestavby proběhnout správně - to znamená, aby voda vnitřně **dozrála**.*

Voda je zralá, když absorbovaný vzduch obsahuje minimálně 96% uhlíkaté sféry a v této sféře příslušný podíl pevných uhlíkatých sloučenin.

Na této vnitřní zralosti závisí jakost a vnitřní vzlínavost vody.

Čím delší je absolvovaná cesta, tím organizovanější a kvalitativně hodnotnější - za předpokladu dostatečných zásob příslušných transformačních látek - je její vnitřní energie, její charakter.

Čím blíže k zemskému středu, tím organizovanější a agresivnější jsou kyslíkové skupiny, klesající společně s vodou.

Když klesá atmosférická voda do nitra Země, postupně se blíží ke geotermálnímu hloubkovému stupni o teplotě plus 4°C a tím ke koncentraci jejího obsahu kyslíku, zatímco všechny uhlíkaté látky, nacházející se nad touto hraniční vrstvou, které se po svém přiblížení k této vrstvě kompenzují s kyslíkovými částicemi, jsou zde transformovány a částečně stoupají vzhůru v podobě dusíku a částečně zůstanou dole v podobě krystalů solí.

Voda, nasycená kyslíkem, nemůže proto s sebou stáhnout žádné uhlíkaté látky pod hraniční vrstvu plus 4°C, nýbrž obráceným postupem musí uhlíkaté látky, vynesené prve ze zemského nitra, zanechat ve vrstvě vegetace. Tato vegetační vrstva představuje do jisté míry jakousi zásobárnu, která je prostřednictvím transformačního procesu, probíhajícího nahoře i dole, neustále doplňována kyslíkem respektive uhlíkatými látkami a dole je přitom ohraničena geotermální nulovou vrstvou o teplotě plus 4°C.

Voda, klesající dále přes hraniční vrstvu, se může dostat do hloubky pouze s tímto nadbytečným nebo méně organizovaným podílem kyslíku, který se díky nedostatečné přítomnosti odpovídajícím způsobem organizovaných uhlíkatých sloučenin ve vegetační zóně nemohl pustit do žádných procesů vyrovnání respektive do žádných transformačních procesů (oxidace).

Díky stoupajícím teplotám směrem do hloubky zemského nitra, jež jsou dány již samotnými těmito vyrovnávacími procesy, začínají být kyslíkaté látky, klesající společně s vodou, čím dál agresivnější, čímž je zároveň umožněno jejich vyrovnání a přestavba kyslíkatých sloučenin ve výše organizované uhlíkaté sloučeniny a dokonce dojde i k rozpouštění uhlí, v němž se nachází uhlík v pevném skupenském stavu a začne docházet k jeho transformaci, když se agresivní kyslík dostane do přímého kontaktu s uhlím za současného působení

vysokého tlaku. Něco podobného ostatně najdeme i při transformaci potravy v našem těle, která probíhá různým způsobem při příjmu vzduchu a při příjmu vody, který uvádí do pohybu proces látkové i energetické přestavby.

Čím výše vystupují přeměněné a zhodnocené uhlíkaté látky směrem k povrchu zemskému, tím nižší pak budou okolní teploty, přičemž se budou blížit teplotě hraniční vrstvy plus 4°C. V souvislosti s tímto teplotním poklesem se bude opět úměrně snižovat i agresivita kyslíkatých látek ve spodní vodě.

Čím hodnotnější jsou uhlíkaté látky, tím hlouběji mohou být organizovány i kyslíkové skupiny, aby dokázaly zajistit proces vyrovnání a obráceně.

Z tohoto procesu vycházejí zřejmě i Viktorovy přístroje na průmyslovou výrobu vody s vlastnostmi vody pramenité, které si také ještě někdy probereme.

Když už jsme se dostali k pozitivnímu a negativnímu charakteru vody, tak mohu dát k lepšímu i citát o tom, co také umí negativní, tedy katodová, potažmo pramenitá voda:

Existují prameny, které mají tak vysoký obsah kyseliny uhličitě (tento výraz je ostatně nesprávný), že drobní živočichové, kteří se při utišování žízně nadechnou výparů, držících se nízko nad zemí, téměř okamžitě padnou mrtvi k zemi (psí pramen v Neapoli).

Pokud tuto vodu necháme odstát v kovové nádobě na vzduchu, ohřeje se tato voda nepoměrně rychle a na povrchu bude mírně šumět. Tento jev ostatně mnohdy zaznamenáváme i při vrtání studní. Kde se tento jev projeví, hladina navrtané vody záhy poklesne a studna brzy vyschne.

Když do podobné vody nalijeme ohřátou dešťovou vodu, přidáme do ní několik kapek oleje a pevně uzavřeme víkem, obsah nádoby bude v brzkém čase explodovat.

Negativní atmosféra, psychika, obsažená ve vysoce hodnotné pramenité vodě, oxiduje, což znamená, že reaguje se silně okysličenou vodou s teplým a tím převážně pozitivně naladěným vzduchem a rozbije nádobu, pokud této reakci stojí v cestě překážka a pokud je přítomna jednoduchá - málo organizovaná - uhlíkatá látka, jakou například představuje olej.

Pokud vypije takovouto vodu rozehřátý organismus, dojde k podobnému pochodu. Postižený člověk pocítí píchnutí v plicích a do několika dní je z něj mrtvola.

Tento příklad se mi zdá korespondovat s názorem, že „v energetických reakcích souvisejících vodou či přímo vodíkem, je vodík spíš přenašečem/transportérem látky, která je zdrojem energie, než aby energii sám dodával“. Je to možná i příčinou toho, že „výhřevnost“ vodíku je dle různých pramenů různá. Což by mohlo záviset na tom, jakým způsobem byl vyroben zkoumaný vodík - jaké tedy další látky má na sobě navázané. Například při výrobě elektrolýzou bude záležet hlavně na tom, čím bylo docíleno její

vodivosti. Osobně si myslím, že skutečně chemicky dokonale čistý vodík má jedinou, a to podstatně nižší „výhřevnost“.

Pokud je to opravdu tak, vrhá to přece jen poněkud jiné světlo na fungování všech přístrojů na vyvíjení vodíku a jeho následné využívání. Vysvětluje to i praxí ověřený názor, že není důležité množství „bublinek“, ale že záleží na jejich „kvalitě“.

Poslední odstavec je také velice zajímavý, a protože toto nebezpečí také není všeobecně známé, bermež to jako výstrahu.

I když je možné, že by se našli i takoví jedinci, kteří by svou drahou tchýni byli schopni za parného dne hnát na kopec jenom proto, aby mohla ochutnat výbornou a osvěžující pramenitou vodu.

Další citáty by nám měly postupně vnášet jasno do způsobu přeměny anodové vody v katodovou, jinak řečeno dešťové v pramenitou, ale zatím, alespoň pro mne, to do věci příliš světla nepřináší.

*Pokud například čerpáme vzduch běžnou vakuovou pumpou, dostane se ke slovu pouze ten základní stav, který je přesycen kyslíkem. Pokud zahřejeme bipolární směs vzduchu, pak se dostanou ke slovu především odpařované uhlíkaté sloučeniny. **Sací spirála** vyvíjí tah i tlak a s její pomocí tedy lze získat 100% biologicky správnou vakuovou sílu, která je nezbytná například při strojním odpařování při technice studeného proudění, abychom co nejrychleji odpařili mořskou vodu, přičemž nečistoty všeho druhu zůstávají v roztoku a vzniká nám pouze čistá mlha, taková, jakou můžeme občas pozorovat za chladných zimních dnů nad tekoucí řekou.*

Tyto masy mlhy, zvedající se velkou rychlostí po šroubovici (následkem biologického vakua, které zesiluje směrem vzhůru - v tomto případě se vzduchová šroubovice nachází na horním konci speciálně tvarované stoupací trubky), i zde zvyšují svou specifickou hmotnost a vrací se tedy zpět do svého kapalného skupenství, načež se tato uměle vyrobená dešťová voda smísí se stopovými prvky geosférického původu a díky dostředivému způsobu pohybu se začne teplotně přibližovat svému anomálnímu bodu. Výsledkem je vysoce kvalitní horská pramenitá voda, protože nadbytečný kyslík je vázán v uhlíkatých sloučeninách.

Tím získáme možnost nejen levně přeměnit mořskou vodu zpět v tu nejlepší horskou pramenitou vodu, ale dostat ji do jakékoliv požadované výšky, protože chladná mlžná oblaka, jež jsou obvykle přesycena kyslíkem, se samovolně vznášejí respektive proudí vzhůru.

Moudrá příroda nezvedá žádné uzavřené masy, nýbrž nejprve je rozštěpí a tím dosáhne pohybu vzhůru a ven prakticky bez odporu.

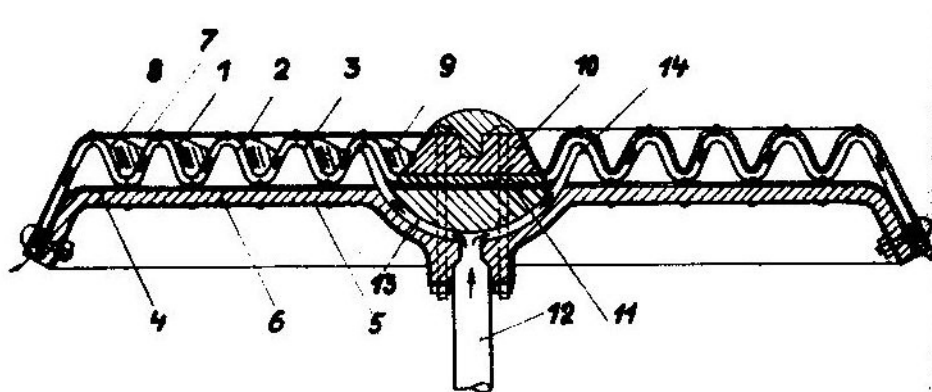
Stejně jako proces studeného kvašení, jenž probíhá v dobrých ovocných sklepech, může být i tento proces okopírován strojově. Chladnou destilací - jež je ovšem dnešní vědě ve své praktické aplikaci neznáma.

Což nás přivádí i k velmi často zmiňované, nicméně zatím stále jen nedosti dobře specifikované „sací spirále“, kterou by určitě bylo velmi dobré nějak „dešifrovat“. Další citát s doplňujícím obrázkem s ní také velice úzce souvisí.

Klimator

Při odpovídajícím počtu otáček je dosaženo tlakového maxima, při němž dochází k oživení bio-elektrické energie, s jejíž pomocí mohou být rozštěpeny základní vazby v protékajících kapalných či plynných látkách a tyto uvolněné energie pak mohou být libovolně syntetizovány nebo odvedeny.

Jako materiálu na díly 1 a 2 může být rovněž použito postříbřené či amalgamované zlato či syntetická pryskyřice. Když použijeme syntetickou pryskyřici a skrze sací prostor 3 nasáváme kupříkladu mořskou vodu, získáme jako výsledek procesu planou sladkou vodu, aniž by přitom docházelo k vylučování soli.

Náčrtek z přihlášky patentu „Způsob a zařízení k atomární přeměně kapalných a plynných látek“.

Nasávání zde má provádět sací spirála. Zvlněné kruhové desky leckomu z nás připomenou Repulzin. V tomto přístroji jde pouze o úpravu vlastností vody, ale je pravděpodobné, že tohle uspořádání mělo mimo to i nějaké mechanicko-fyzikální vlastnosti, kterých Viktor později využil při jiných konstrukcích.

Naši pozornosti by nemělo uniknout ani tvrzení, že k odsolení vody dojde, aniž by se někde vyloučila sůl. Na toto tvrzení jsem narazil i jinde, takže nepůjde jenom o nepřesný překlad. Dokonce se jednalo o formulaci, že mořská voda není „voda a sůl“ a sladká voda není „mořská voda bez soli“, což se mi zdálo také poněkud proti našim vžitým, či lépe nám implantovaným, představám. „Planá“ sladká voda má být zřejmě voda „juvenilní“, tedy taková, která je zbavena všeho, co ji činí anodovou (dešťovou, povrchovou), přičemž ještě neobsahuje to, co ji činí katodovou (pramenitou). Dalo by se říci, že jde o vodu neutrální, i když tento výraz Viktor, alespoň pokud je mi známo, nepoužil, protože za jeho správnost neručím.

Abychom snad netrpěli dojmem, že se nám to začíná nějak v hlavách srovnávat, tak o vzniku vody z trochu jiné strany. Předpokládám, že k následujícím zkušenostem se Viktor dostal, když se se synem Woldemarem pokoušeli získávat elektřinu z vody jinak, než prostřednictvím turbín.

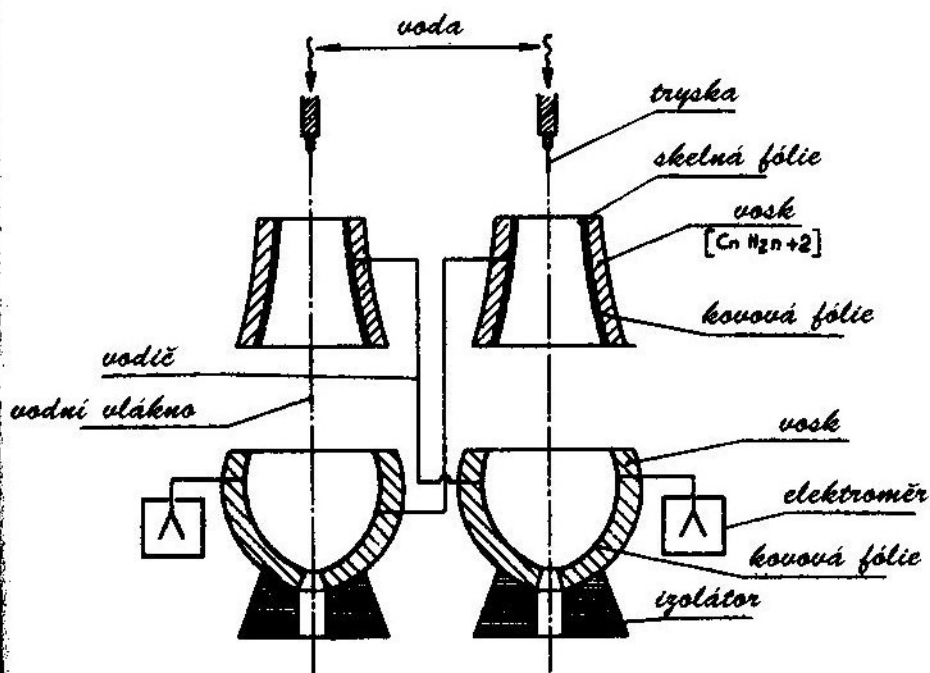
Z padajících kapek vody tryskají vodorovně i svisle energetické formy. Vedeme-li vodorovně vyzařující energetickou formu vakuovou trubicí, objeví se na jejím vnitřním povrchu silně pulsující červený efekt barvy krve. Když vedeme zmíněnou energetickou formu do skleněné žárovky, naplněné okysličeným vzduchem, vznikne tam přibližně tolik vodních kapek, kolik „zárodečných voltů“ ukáže měřící přístroj. Nyní již stojíme před zrozením vody a před druhem pohybu, který vede k tomuto zrodu.

Charakteristickým kinetickým tvarem padající vodní kapky je „prostorová cykloida“, která popisuje volně padající vodní kapku. Kdybychom zde chtěli popsat tento druh pohybu, který je metafyzickým stavem předpokládaného života, kterému lékaři říkají „křivka vzniku života“, dalece bychom tím překročili téma, o němž zde pojednáváme a dostali bychom se od něj příliš daleko, proto zde pouze poznamenám, že u vodorovného výronu energie se jedná o spirálovitý druh křivky, která rozšiřuje svůj příčný úhlový rádius v podélném směru energetického výronu.

Kolmo (asi méně svisle) působící energetická forma, která ve vakuových trubicích vydává stálé a pronikavé světlo - takřikajíc Slunce ve stavu zrodu - se dá rovněž popsat „prostorovou cykloidou“, jejíž příčný poloměr se však postupně zmenšuje. Čím rychleji padá zmíněná kapka směrem dolů a čím výše je umístěna vakuová žárovka ve směru podélné osy, tím pronikavější a stálejší je zmiňovaný světelný efekt. Čím je vakuová žárovka vzdálenější od zdroje vodorovně vyzařující energie, tím tmavší bude silně pulsující světelný efekt barvy krve. Pokud se postaví tomuto vyzařujícímu energetickému svazku do cesty účinné izolační mezistěny, které budou mít brzdny účinek, pak vznikne za spolupůsobení atmosférického světla a tepla pozitivně nabitá voda. Pokud však zopakujeme celý postup za nepřítomnosti světla a tepla, vznikne naopak negativně nabitá voda.

Tím stojíme nejen před zrozením vody, navíc i před pohlavním určením produktu vtělení. Shrnutím těchto pokusů získáváme poznání, jehož dosah a význam nám začne být patrný, když si domyslíme, že se nyní před námi otevírá cesta, na níž můžeme přirozeně vyrábět vodu - tuto krev Země - v jakémkoli množství a v požadované kvalitě a přitom ještě získávat požadované dědičné vlastnosti, potřebné k novému zrození vývojově staršího potenciálu.

Zatím můžeme uvažovat, jak z padajících kapek vody získávat zmíněné dva druhy energie, pokud možno izolovaně. Viktor na některé pokusy používal Kelvinovu bouřku, a popisuje i její určitou modifikaci s použitím tuším že lojové izolace. Aby to nebylo tak jednoduché, zmiňuje se ještě o třetím druhu energie, která se dá z vody extrahovat, ačli se nejedná o modifikaci některé z těchto dvou.

Náčrtek z článku, který vydal Dipl.-Ing. Walter Schaubeger v časopise „Implosion“, č. 6, 1962.

Ještě k „elektrickým“ energiím vody.

Pokud například stoupne rychlost pádu dešťové kapky, překonávající při svém pohybu odpor vzduchu, díky odstředivému tlaku hmotnosti či vnějšímu „pístovému“ tlaku apod., vzniká energetický stav napjatosti, z něhož se kolmo od osy uvolňuje energetická forma, jež svítí ve vakuové trubici tmavě červeně a když se akumuluje v leidské láhvi, dokáže zapálit benzín.

Pokud se však padající vodní kapky pohybují ve zhuštěném vzduchovém prostoru, který vzniká tehdy, když vzduch může stoupat ve šroubovici v normálním profilu navíjecím způsobem, tedy dostředivě, a to stejnou rychlostí, jaká je rychlost padajících vodních kapek, pak vzniká v podélně orientovaném svodu biomagnetický konstruktivní a vztakový proud a v prostoru vakua, uzavřeném ve skleněné trubici, magnetické (chladné) světlo, jehož intenzita vzrůstá se vzrůstajícím počtem otáček dostředivého (navíjecího) cirkulačního pohybu.

Na tomto příkladě by měl být vysvětlen pojem: indiferentní světelná forma o vyšší hodnotě (chladné světlo). Vztaková síla o vyšší hodnotě (která je také téměř „bezplatná“), která k tomu patří, síla pro pohon strojů všeho druhu a pro pohon růstu vzniká, když se obě média vody i vzduchu pohybují přesně opačně, než se dnes učí na všech školách, když se tedy místo odstředivě = odvíjecím způsobem, pohybují dostředivě = navíjecím způsobem.

Odjinud na totéž téma.

Odkud tedy pocházejí ony nebezpečné síly, jež dodávají vodě dodatečné teplo? Tkví ve statu nascendi přepravovaných látek a opačně polarizovaných sedimentů, které vyvolávají bouřky dokonce i ve vzduchu. Jako dodatečné rozkladné síly (typu elektrické disociace) se uvolní tehdy, když je voda akademicky = technicky, odstředivě (hydraulicky) hnána od středu proudu k pobřežní zdi (kterou může být i trubka nebo stěna turbíny).

Tím se vyvolá ultrafialové záření, které již má charakter rentgenových paprsků. Rozzáří se, bržděno tukovými filtry, ve vakuových nebo neónových trubicích s tmavě červeným a silně pulsujícím světelným efektem na vnitřním okraji vakuové hrušky (trubice).

*Pokud se tyto paprsky spojí ve svazek a nasměrují se na hořlavou kapalinu, přivedou ji ke vzplanutí. A tím se také vysvětluje i zánět, „studený požár“ a rakovina, když jsme příliš vystaveni tomuto vyzařování (viz obráceně se křížující vodní toky) nebo když dlouhodobě popíjíme překyselenou vodu. Pokud se tekoucí voda pohybuje respektive křížuje (emulguje) planetárním způsobem (jakési navíjení), tedy přirozeným přírodním způsobem, pak se uvolňují **dodatečné** kinetické síly, které vyráběli staří lesníci, když plavili po vodě velké kusy zboží o měrné hmotnosti vyšší než voda (bukové klády apod.).*

Specifická hmotnost vody se dá regulovat kineticko-technickými metodami. Je diskutabilní, zda tedy „Archimedův zákon“ skutečně bezezbytku platí.

Se zmíněnými energiemi podle Viktora souvisí i kavitace.

(kavitace)... výše zmíněné příčiny destrukce, které se projeví ve vysokootáčkové turbíně během jejího špičkového výkonu přibližně 32 000 atmofér, lze přičíst axiálně-radiálnímu odstředivému pohybu. A sice tím, že tam došlo k bleskovému výboji energetických látek, podobně jako při bouřce, protože okolní spodní voda byla nesprávně temperována změnou vývoje vitamínových molekul, jež se v ní vznášely a tím vybita, přičemž došlo k úniku vody jak do geosféry, tak i do atmosféry.

Těmito atomárními výboji, které jsou mimochodem přesně měřitelné, viditelné a dají se i pocítit, dochází k implosím vakuového typu nosné látky, která náhle ztratí své napětí bleskovou přeměnou vysoce excitovaného stavu na bezprostorové a beztvaré energetické produkty.

Ještě se sluší podat vysvětlení toho, co jsou to „vitamínové molekuly“ - použiji rovnou citát ze „slovníčku“ Viktorových výrazů.

Vitamínové molekuly - téměř neviditelné fyzické stavy mezních hodnot, koncentrace hmotných energií, „energetická rakev, z níž mohou být uvolněny ty nejvyšší energetické formy“, „zrníčka semen plovoucích ve stavu labilní rovnováhy ve vodních a vzdušných médiích, jež očekávají přirozený kinetický podnět, aby se jejich ušlechtilá hmota proměnila v růstové, plodící a zdokonalující zpětné energetické vlivy“.

Takže po delší přestávce, kdy jsme toho stihli již většinu zapomenout, což je nutný předpoklad pro získávání správných nápadů procesem mimovědomé rekombinace, můžeme opět pokračovat s přesouváním nových informací mimo dosah svého vědomí.

Když vychází slunce, zdá se, jako by tráva, bující v polomu začala plakat na povel. Kapičky rosy se začnou sbírat na konečcích travních stébel po milionech jako slzy a již svou polohou se vysmívají všem zákonům o zemské přitažlivosti. Navíc se začnou spouštět dolů až tehdy, když se oteplí a kdy by měly být podle všech pravidel lehčí.

Mohu potvrdit z vlastní zkušenosti. Zajímavé je, že kapičky rosy se tvoří pouze na rostlinách se stébly končícími hrotem. Vypadá to tak, že zde hraje roli jak materiál, tak i tvar. Čím štíhlejší je stéblo, tím lépe funguje. Hovořím samozřejmě o **ranní** rose. Večer se jedná o prostou kondenzaci vzdušné vlhkosti, jejíž relativní hodnota se díky večernímu ochlazení zvýší, takže se voda sráží na kterékoli chladnější ploše, aniž by záleželo na jejím materiálu nebo tvaru.

Bud' je příroda tak škodolibá, že chce všechno dělat přesně obráceně, než si jí to zvykli přičítat naši učenci, nebo jsou lidé skutečně tak hloupí, že každou věc pochopí přesně naopak, to se teprve musí rozhodnout, až si naši vědci, kteří si skutečně musí všechno nejprve změřit a zvážit, všimnou, že zdánlivě nezvratné rozměrové a hmotnostní údaje nejsou žádnými konstantními veličinami, nýbrž neustále proměnlivými funkčními údaji, které neustále mění svou kvalitu a s ní i své kvantitativní hodnoty.

Jak jen budou muset naši učenci sklopit své hlavy, až se jednou dozvědí, proč stojí ochlazené vodní kapky, jež by měly být v tomto stavu těžší, vzpřímeně jako plamen svíčky a jak těžce se musí naklánět směrem dolů, když je slunce ohřeje a ony pak, když se předpokládá, že jsou lehčí, ztrácejí veškerou oporu a padají dolů.

Každý pramen nám přece ukazuje, že voda z něj tryská tím čerstvější a zdravější, čím je těžší a tento a tisíce dalších příkladů tak působí jako obžaloba nebo spíše jako důkaz o naprostém nepochopení takzvaných znalců, když každou nepatrnou změnou toho nejprimitivnějšího pochodu promění příroda všechno, co je na této přírodně nezbytné maličkosti závislé.

Tyto kapičky rosy jsou ve skutečnosti nespočetnými vodními prameny, jež vybíjejí své organické energie do vzduchu nebo do těla, pokud nastane teplotní spád, jenž umožňuje těmto silám odtékat přesně odstupňovaným spádem, neboť i zde mohou energie proudit směrem, jenž je vyvolán zcela konkrétní polaritou - rozdílem potenciálů.

Takže stejně jako řeka ztrácí svou vlečnou sílu, když se do ní začne opírat Slunce a když ji začne spotřebovávat, stejně působí i voda v lidském těle,

kdy brzdí a brání krevnímu oběhu, pokud na sebe vzájemně působí obrácené polarity.

V přírodě panuje velký zákon, jenž se projevuje tím, že veškerý pohyb je doprovázen zisky i ztrátami.

To, co Země opotřebuje a čeho se zbavuje, slouží atmosféře jako stavební prvky, a látky, jež se dostávají naopak z atmosféry zpět na Zemi, slouží k jejímu dalšímu vývoji. Zde se skrývá to velké tajemství přírodního hnojení, výroby odpadních látek, bohatých na dusík, jež při přeuspořádání a nesprávném nasměrování nejen poškozují zemi, ale mohou dokonce vyvolat nesmírné katastrofy, k nimž dochází jen tehdy, když člověk naruší přirozenou rovnováhu a ona pak musí zasáhnout elementární silou, aby napravila to, co člověk vyvedl z rovnováhy.

Opět narážíme na skládání dvou neviditelných substancí do kapiček viditelné vody, na kterou gravitace nepůsobí, nebo na ni působí obráceně, a nebo má vlastnosti, které gravitaci hravě překonávají. Tyto vlastnosti má každá z těchto kapiček, takže se nejedná o nějakou vyjímečnost, ale jde o zákonitost. Stejnou schopnost vůči gravitaci mají patrně i obě zárodečné substance, a nejspíš budou mít ještě i nějaké další "speciální" vlastnosti, které ztrácejí svým zkombinováním na vodu.

Díky našemu dosavadnímu "vzdělání" se nám nabízí názor, že by těmi "zárodečnými substancemi" mohly být oba plyny, tedy vodík a kyslík, z nichž se voda, alespoň dle chemiků skládá. Obávám se, že tak jednoduché to přece jen nebude. Představa, že kdekoli se setkají dva atomy vodíku s jedním atomem kyslíku, tam vznikne molekula vody, je opravdu asi příliš naivní. "Vznikat" vodu z vodíku a kyslíku je energeticky složitý proces, stejně jako "vznikat" z vody kyslík a vodík - o čemž by zde mnozí mohli vyprávět.

Přitom příroda nám neustále předvádí, že rozklad vody do obou substancí je stejně snadný a samozřejmý, jako jejich opětné skládání na vodu. Při této příležitosti mi nelze nevzpomenout názoru přítele Zwelfhundertzwanziga (1220ky), který hovoří o "širokých" molekulách, které se dle něj rozkládají, řečeno zjednodušeně, jaksi "napřeskáčku". Tedy atomy jedné molekuly se mohou pohybovat v prostoru mezi atomy jiných molekul a samozřejmě i naopak, tedy se navzájem prolínají. S tím by, tedy snad, mohlo korespondovat i navazování některých látek do vody nikoli chemicky a nikoli rozpouštěním, ale jakýmsi "vmísením".

Schauberger ony substance považuje za energetické formy navzájem opačné polarity, na což ještě v jeho citacích narážíme. Dnes tedy na rozloučenou a k zamyšlení ještě jeden citát:

Příroda rozdrobuje svou horninu ve vodním proudu mechanicky pouze z malé části. Tento proces se uskutečňuje hlavně pochody biochemického rozpouštění za přispění animální energie, která nerozpouští vodní substanci jako elektrolyza, nýbrž která rozpouští látky, vznášející se ve vodě. Projevuje se zde organické ochlazení přeměnou plynů v energii a tím dochází ke vzniku vazeb a k homogenizaci.

Tento proces se dostane ke slovu ještě i později, kdy má velká význam při výrobě provozních látek (uhlohydrátů). Vzniká zde možnost rozpustit uhlí za přítomnosti jistých katalyzátorů a uvolněnou energii navázat na vodu. Vznikne tím do jisté míry neznámá hmota, která je sice nehořlavá, rozmělněna v prach však exploduje i při minimálním tlaku za velkého vydání energie, jakmile je do této směsi přivedena trocha vzdušného kyslíku.

Tato látka se svým způsobem podobá posvátnému nebo také řeckému ohni, kterým byla polita obětní zvířata a k jehož vzplanutí stačilo, když na něj posvítilo slunce.

Při výše popsanych procesech se ovšem jedná o doposud naprosto neznámou sílu, která vede buďto k vytváření projevů růstu nebo která pomáhá nastolovat přirozenou kinetickou sílu (sílu pohybu).

Tak, a je tu další dávka:

Ve francouzském pyrenejském klášteře Arles-sur-Tech stojí ve staré chladné kryptě velký sarkofág z toho nejušlechtlejšího mramoru. V tomto sarkofágu, do něhož byl před svého času uložen rytíř nebo církevní hodnostář, vytryskl asi před 700 lety pramen čerstvé a léčivé vody, která údajně vrátila zdraví množství nevyléčitelně nemocných lidí.

Tento pramen v mramorovém sarkofágu vyschne pouze ve válečných dobách nebo v dobách těžkých přírodních katastrof. Sarkofág byl před několika desítkami let otevřen, aby se odkryl domnělý přítok vody.

Nebyl však nalezen žádný otvor ani nebyla objevena žádná další možnost přítoku vody. V sarkofágu byla kromě trochy písku a pozůstatků jakéhosi popela po člověku, který tam byl pohřben, nalezena pouze jedna měděná trubka, která na svém povrchu nenesla ani nejmenší stopy po oxidačním procesu. Sarkofág tedy byl opět hermeticky uzavřen a již po krátké době se naplnil do poloviny vodou, která pak opět začala být odsávána důmyslným zařízením a podávána nemocným.

Vzhledem k tomu, že se v sarkofágu našla měděná trubka, lze s jistotou předpokládat, že zde byl pohřben opat tohoto kláštera a ona trubka je pozůstatkem střední části opatské berly - její spodní konec a horní závit byly ze dřeva, takže zetlely stejně, jako rakev, látky i mrtvola.

Mniši z výše uvedeného pyrenejského kláštera vypsalí odměnu 1 000 zlatých Franků za vyřešení této vědecky nevysvětlitelné záhady a bezpochyby i tato voda by se dočkala svého posvátného hávu, kdyby se nepodařilo odhalit tento fenomén, oč se nyní v dalším textu pokusím.

Každý pramen čisté vody, vyvěrající z obřího sarkofágu Země, může být pokládán za zázrak. Tento zázrak jak známo vyschne, když je jeho ústí vystaveno přímému Slunci, i když se pak snižuje specifická hmotnost vyvěrající vody a proto by naopak měla tryskat výše, kdyby se jednalo jen o tlak, potřebný pro její vznos, s jehož pomocí se tento fenomén vědecky vysvětluje.

Po desítkách let pozorování a pokusů všeho druhu bylo konstatováno, že se zde jedná snad o to nejhlubší tajemství stvoření přírody, o vstřebávání přebytečné sluneční energie ve strnulém stavu, jež se vědecky nazývá kyslík.

Z prastaré ústně předávané tradice vyplývá, že nejvyšší kněží starých kulturních národů znali vlastní tajemství vzniku vody a také je využívali, když napájeli posvátné háje, nacházející se tisíce metrů vysoko v horách. Prostě okopírovali vznik krve a mízy a umožnili zkřížení bipolárních emanačních látek, přičemž je odclonili od světla a tepla.

Časně zrána, když začíná nový den, se atmosféra nápadně ochladí, což znamená, že se její teplota přiblíží **anomálnímu bodu**, plus 4°C. Jakmile vnější teplota dosáhne zmíněného stavu indiference, objeví se na konečcích stébel trávy protoplazmatický, nadýchaný napěťový útvar podobný mýdlové bublině, který stojí jako nafukovací balónek, přímo na špičce, zcela bez pohybu.

Jakmile tuto podivnou konstrukci ozáří ranní Slunce, naplní se tato protolasma vodou asi ze dvou třetin. S přibývajícím teplem a se současně vzrůstající intenzitou svitu Slunce se stéblo trávy začne pod narůstající tíhou vody poslušně sklánět k zemi podle zákona o zemské tíži. Konečně se vytvoří váček o tvaru dělohy a juvenilní voda se začne spouštět po zvolna se napřimujícím stéble trávy, aby zavlažila půdu.

Tato materializace se však uskuteční pouze tehdy, když může dojít v **anomálním stavu** k oplodnění negativně nabitou koncentrací hmotné energie prostřednictvím bipolární protiváhy na trase difúze. A to navíc jen tehdy, když jsou v půdě obsaženy kovy a když je půda schopna je zadržovat. Což znamená, když se mohou procesu účastnit určitým způsobem nabitě stopové prvky, jež v této emulzi (v tomto vnitřním sňatku bipolárních protikladů) slouží jako duchovní spojovací článek nebo vědecky vyjádřeno: jako katalyzátor.

Kdybychom tedy odstranili z pyrenejského sarkofágu katalyzátor, totiž onu měděnou trubku, která podle tiskové zprávy nenesla po staletích ani tu nejmenší stopu oxidačních procesů, takže volný kyslík v hermeticky uzavřeném sarkofágu evidentně chybí, pak by bylo pravděpodobně k žádnému zrození juvenilní krve Země uvnitř mramorových stěn nedošlo. Stejný výsledek by mělo zahřátí prostoru krypty a tím zvýšení agresivity vzdušného kyslíku, která by mu umožnila proniknout do nitra sarkofágu.

Jak je důležitý zmíněný anomální stav jak v kryptě, tak i v samotném sarkofágu, to dokazuje každý ocelový hřebík ve výdřevě pramene, nacházející se v anomální zóně spodní vody. Ani v tomto případě nikdy nenalezneme stopu rozkladu (rzi), neboť i zde chybí uvolnění a agresivita jak stavebních a vztlakových hmotných energií, tak i energií rušivých a destruktivních, pocházejících z prvotní hmoty (suroviny).

*Máme tedy do činění s podstatně odlišným procesem kvašení, který v závislosti na teplotě vytváří hmotné energie, které buďto podporují vývoj nebo které mu naopak brání, přičemž v prvním případě se jedná o odtok plodové vody, ve druhém případě o zničení a rozklad fyzického prvorozrozeného a činnosti těchto sil pak dochází k vyzařování emanační hmoty, která rozkládá okolní spodní vodu, stejně jako například elektrický proud, a posléze pak, po oddělení bipolárních částí základní suroviny, dochází k účinkům, podobným **explozi** třaskavého plynu, v tom druhém případě pak dojde k takzvané **implozi**, která napomáhá tvorbě buněk.*

*Na tomto místě budiž pouze zmíněno, že výše uvedená **imploze** souvisí s funkcí **levitace** a tvorby proudu, že disponuje biomagnetickými a tedy dostředivými silami a že působí přesně jako zemský magnetismus, to znamená v **podélném** směru, tedy v přirozeně proudícím vodním toku ve směru proti jeho proudu, směrem k prameni a je to ona síla, která například táhne vysokou koncentrací hmotné energie ušlechtilé pstruhy, stojící v prudké bystřině, jako na vlečném laně.*

Pokles či vzestup hladiny spodní vody je podmíněn obsahem kovů respektive jejich ztrátou. Tyto kovy vlastně řídí onen „pohraniční ruch“.

*Tento poznatek nám přináší vysvětlení, proč v půdě, která obsahuje nedostatek kovů, začíná voda stagnovat a půda začíná být překyselená. Síly, jež vylepšují půdu a jež přivádějí její síly k vzestupu, nemohou **nikdy** vzniknout procesem rozkladu, nýbrž pouze procesem zetlení či shnití.*

Předpokladem přirozeného zetlení dřívějších projevů života je jejich správné pochování. Pozůstatky, navrátilší se zpět do půdy, musí být ochráněny před přístupem kyslíku a před oxidačním rozkladem.

*Konečným produktem procesu suché destilace je látka, vyzařující ve vodorovném směru. Je to mateřská plodná síla, **levitace** nebo konstruktivní vůle. Tato konstruktivní vůle je rozdrobována a oplodňována svisle dopadajícím kosmickým zářením, pokud je úhel jeho dopadu kolmý, nebo - jak se všeobecně říká - **normální**.*

*Z tohoto poznatku již automaticky vyplývá nutnost otáčení proudící vodní masy kolem své vlastní osy. Voda si kolem sebe musí vybudovat ochranný obal - své pohraniční pásmo. Proto dochází i k **ohýbání**, když se dostanou ke slovu přirozené procesy oplodňování. Ochráněny indiferentním pohraničním pásmem mohou nyní přikročit vyšší energie k oplodnění.*

V tom tkví ono mechanicky nevysvětlitelné tajemství, proč se vysoce hodnotná voda nedostane za přehradní hráz a proč nedokáže proniknout do řídké půdy a vsáknout do ní.

Rovněž je zajímavé, že vnitřní proces oplodnění závisí i na poloze a směru vodního toku. Proto se vine proud řeky a vytváří meandry tím více, čím menší je geologický spád jejího koryta. Příliš strmý geologický spád říčního koryta však v sobě rovněž skrývá nebezpečí. Vzniká tím možnost, že voda bude převážena svou vlastní hmotností a ztratí tím pohyb kolem své osy.

K tomu celkem není co dodat, jenom bych chtěl upozornit na zdůrazňovaný rozdíl mezi rozkladem za přístupu kyslíku (oxidace a rezivění), a "shnitím" či setlením bez přístupu kyslíku, které považuje za mnohem důležitější, protože umožňuje, ba podmiňuje celý "podzemní" cyklus proměny dešťové vody ve vodu pramenitou.

Zajímavé jsou i vlastnosti vody, které souvisejí s jevy elektrickými. Pokud je voda „elektricky“ propojena do jednolitého celku, rozdíly „nábojů“ se příliš neprojeví, respektive mají možnost se navzájem vyrovnávat. Situace se značně změní, jestliže je voda rozdělena do jednotlivých kapek bez přímého vzájemného kontaktu. Možnosti takto organizované vody dokazuje například vodní generátor lorda Kelvina. Dalším fenoménem jsou jednotlivé kapky, které díky silnému podchlazení získávají vysoký odpor, takže se mohou jako elektrické dipóly fyzicky dotýkat, aniž by svůj náboj ztrácely. Podle nedávných výzkumů je tento jev základem pro akumulaci energie ve formě kulových blesků.

Padající voda vyzařuje celkem 3 druhy energie:

- vodorovná složka - dá se vést drátem, ve vakuové trubici svítí červeně, proniká čímkoli, brzdí ho silná vrstva tuku, jako paprsek dokáže zapálit páry benzínu nebo hořlavý plyn, dá se soustředit v Leydenské láhvi a může se vybit za silného jiskření, slouží stavbě ohně*
- všesměrová složka - má elektrický charakter, protože rozkládá vodu, kterou prozařuje, její intenzita závisí na rychlosti kapek a odporu vzduchu*
- svislá složka - vzniká zvýšením rychlosti pádu odstraněním odporu vzduchu, ve vakuu září modrozeleně a má dostředivý, stahující účinek minimalizující strukturu, slouží stavbě juvenilní vody.*

Tři složky se mi zdají být celkem snadno pochopitelné, ovšem ještě bych potřeboval vědět, jak je každou zvlášť z vody extrahovat a také co potom s nimi. Tedy jak je skladovat, kterak je vést a k čemu je využívat. Předpokládám, že Kelvinova bouřka sbírá jenom něco, a možná že ne jen jedinou z těchto složek.

Už to tu sice bylo, ale asi nebude na škodu to ještě zopakovat:

Vedeme-li vodorovně vyzařující energetickou formu vakuovou trubicí, objeví se na jejím vnitřním povrchu silně pulsující červený efekt barvy krve. Když vedeme zmíněnou energetickou formu do skleněné žárovky, naplněné

okysličeným vzduchem, vznikne tam přibližně tolik vodních kapek, kolik „zárodečných voltů“ ukáže měřicí přístroj. Nyní již stojíme před zrozením vody a před druhem pohybu, který vede k tomuto zrodu.

Poněkud nezvyklý a překvapivý pohled na „ekologicky neškodnou“ výrobu elektrické energie:

Uvolní se a účinkuje zde (v turbíně) přibližně 2 000 až 4 000 voltů vysloveného proudu smrti - což je exaktně měřitelné na elektrometru - když se jediná vodní kapka silou své vlastní hmotnosti a jí vyvolaného tlaku na stěnu nechá volně spadnout odporem vzduchu a tvrdě dopadnout na podložku.

Pokud vzroste tlak v trysce a s ním i nebezpečný expanzní tlak na stěny na přibližnou hodnotu 2-3 atmosféry, pak ukazují výše zmíněné měřicí přístroje až 15 000 voltů, což je napětí - jak uvidíme později - vyzařování hmotné energie, rozkládající vodu.

Jakým způsobem se vlastně uskuteční ten rozhodující tlak na stěnu, to není důležité. Stačí k tomu například i tlak páry. Nejnebezpečnější je však odstředivá síla (centrifugence), vzrůstající se stoupajícím průměrem.

Pokud vedeme tento nebezpečný proud smrti vakuovou trubicí, rozsvítí se krvavě rudým, silně pulsujícím světlem na vnitřní stěně vakuové trubice. Zesílíme-li tlak v tryskách a tím i periodu vlnění (frekvenci), dosáhneme již od tlaku cca 6 atmosfér téměř bezbarvý produkt disociace, podobný dennímu světlu, když vysoce jakostní pramenitá voda rozkládá (disociuje) negativní druh napětí.

*Když akumulujeme vyzařování hmotné energie, získané **tlakem**, pomocí elektrického vodiče do leidenské láhve a vyšleme-li je v této koncentrované formě do benzínu či podobné látky, zapálíme jej. Což je důkazem, že v tomto případě se jedná o rozkladný proud, vzniklý tlakem tření, tedy o elektrickou analýzu, která se například objevuje na scéně i tehdy, když vysokootáčkové Kaplanovy turbíny odstředivou silou rozbíjejí stavy pramenité vody, tedy krev Země.*

Pokles okolní spodní vody a následkem toho nebezpečného a vzmáhajícího se turbínového systému již v celém civilizovaném světě citelný pokles kvality vody a bonity půdy je nutno připsat k tíži tomuto až doposud neznámému elektrolytickému disociačnímu procesu.

Tady bych rád připomněl Schaubergerovu sací turbínu, kterou protéká voda axiálně a která dosahuje rychlosti vodního proudu přímo, tedy jeho neustálým urychlováním, na rozdíl od zastavení proudu a docílení rychlosti výtoku prostřednictvím tlaku, který vzniká zdvižením hladiny.

Sací turbíny jsou spuštěny respektive uvedeny do rotace pomocným motorem. Jakmile se sací turbína dostane na potřebnou rychlost rotace, která odpovídá požadované energetické potřebě, pak je dovnitř vpuštěna provozní voda. Voda stoupá v dostředivém smyslu po šroubovici tím rychleji, čím rychleji turbína rotuje.

Viktor se vyjadřuje na několika místech v tom smyslu, že voda kombinací dostředivého (navíjecího) pohybu a klesající teploty dokáže měnit pevné látky a plyny v energii, kterou je schopna přenášet a na jiném místě pak opět uvolnit, snad za vzniku původních nebo podobných látek. Tuto energii (nebo její část) také nazývá výtlačnou a nebo vlečnou silou.

Takže se tím pokusíme prokousat.

Tajemství přirozeného pohybu proudu vody se skrývá .. v odporu, který klade břeh pohybu proudu. Jinými slovy: břehy dávají médiu cykloidní spirálovitě prostorovou křivku a s ní spojený navíjecí tah. Neboť - bez odporu není žádný pohyb.

„Bez odporu není žádný pohyb.“ Tato myšlenka ukazuje názorně způsob Viktorova myšlení. Nám bylo vtlačováno do hlavy, že odpor je tím, co pohyb brzdí a tedy ničí. Připadá nám to logické a přirozené, takže snadno docházíme k závěru, že když se odpor vyrovná dodávané energii, tak se pohyb zastaví. A také k dalšímu, dle Viktora stejně nesprávnému závěru, že odpor nemůže být nikdy větší, než energie, kterou brzdí. Že tedy reakce nemůže být nikdy větší, než akce, která ji vyvolala.

.. správný poměr směsi povrchové vody a vody ode dna pokud možno co nejhlubších sběrných nádrží. Trvalým navíjením povrchových vod, nejsilněji ovlivněných vnější teplotou, ve směru podélné osy proudu, aby bylo těžiště proudu ve vedení přesně v jeho středu, v otevřených tocích pak excentricky pod střední výškou vody, v křivkách vždy poblíž vnitřní strany.

Navíjení vrstev vody o různých teplotách a těžiště proudu si ještě užijeme dost a dost, až se dostaneme k tokům řek - bude to tam probráno opravdu důkladně.

Pak existuje ještě další možnost, že se potřebného vlečného pohybu dosáhne zabudováním sacích šroubů, tím se však již dostáváme příliš daleko, to už jsme na poli mechanických vynálezů.

Když dnes někomu ukážu sací šroub nebo detaily ze smršťovacího stroje, s nimiž se tato síla dá vytvořit pouze všeobecně, každý hned vidí: „Aha, tak o tom to je.“ Lidé přitom netuší, že i tato síla je nebezpečná, a vytvářejí síly, které nedokážou ovládat a dělají chyby a výsledkem toho pak je, že to celé nemá cenu. Musí to být důkladně promyšleno a pochopeno, stejně jako technika, která se vyvíjela celá desetiletí.

Škoda, že to tu není trochu podrobněji. O sacím šroubu nebo sací spirále se Viktor zmiňuje poměrně často, ale nikde jsem to zatím nenašel srozumitelně vysvětlené, takže stále zbývají jenom dohady.

.. dosud opomíjené teplotní rozdíly ve vodě pravděpodobně zcela vylučují dosažení klidového stavu.

Jasně řečeno, že voda je v neustálém pohybu, že se v ní stále něco děje, dochází ke změnám a přeměnám energetických a látkových úrovní.

*Přirozeným vedením vody je voda ochuzována o plyny a obohacena o energii a je tedy energeticky **těhotná**.*

Oblasti vody, citlivé na tlak (nabité magnetickými energiemi) jdou v ose proudu a přes ústní otvor pstruha k jeho žábrám, přičemž se sama obohacuje energií díky přirozenému tahovému odporu, čímž dojde k implozi (zrození) energeticky těhotné vody. Prostřednictvím této imploze ztrácí voda své kohezni a adhezní vlastnosti a štěpí se na a) vodní zárodky a b) na plodovou či zárodečnou vodu.

Vysokohodnotné zárodečné látky přijímá pstruh do svého nitra za účelem získání vlastních životních vlečných a výtlačných sil. Vybitá plodová voda, jež ztratila své diferenční látky, vystupuje na povrch žáber a vytváří kolem klínovitého těla jakýsi plášť v podobě indiferentní vody.

Voda, odtékající bez diferenčních látek, přijímá pouze nové diferenční látky ze svého okolí, čímž dochází k biosyntetické tvorbě nové neboli mladé vody. Tvorbou této juvenilní vody dochází k tlaku na klínovité tělo ryby a tím k ustavení labilní rovnováhy v příčném směru. Masy mladé vody mají jiné napětí než masy staré vody, čímž dochází ke kvalitativnímu přesunu mas juvenilní vody následkem jiné povahy kvality a dochází tedy ke zpětnému proudu podél osy. V tomto protiproudu, který se vytváří samovolně, stojí pstruh bez pohnutí částečně díky příčnému tlaku na plochy jeho klínovitého tvaru a částečně díky zpětným proudům v labilní rovnováze, přičemž si reguluje zpětný a boční proud pusujícími pohyby svých žáber.

Když se pstruh poleká a když se mu na chvíli takříkajíc zastaví srdce, nespotřebuje v tomto okamžiku vysokohodnotné stavební látky, jež jsou navázány na vracející se vodu, čímž dojde k bleskovému zpětnému rázu a k bleskurychlému „vystřelení“ ryby proti proudu.

Pstruží pohyb, jak Viktor tento fenomén nazývá, byl na samém počátku Viktorova putování za tajemstvím vody, takříkajíc proti proudu dosavadních oficiálních teorií.

Tento příklad se dá využít i obráceným způsobem, aby se s jeho pomocí mohla buďto letadla pohybovat bez odporu nebo aby bylo možno využít repulsivní síly výstupu spalín výbušných motorů; a sice tím způsobem, že do těchto výfukových plynů budou „nabity“ vysokohodnotné diferenční látky, čímž zde vznikne voda a tím i organické vakuum, které je mnohonásobně silnější než aktivní výbušný tlak. Touto kombinací explozivního tlaku a implozivního podtlaku může být oproti dnešnímu způsobu ušetřeno až 90% paliva.

Zase jsme u „vznikání“ vody a u energie, kterou v sobě může, a podle Viktora i skutečně je mocna - vázat, přenášet, a i na vhodném místě uvolňovat.

Výtlačná a vlečná síla vody jsou tedy jejími vyššími energetickými stavy, vznikajícími atomární přeměnou bipolárních plynů, při níž se struktura energií nabitě vody zahušťuje tím, že se v ní zmenšují meziprostory respektive že z ní odcházejí plyny, díky čemuž je voda specificky těžší a chladnější (čerstvější).

Energetické přebytky se vybíjejí ve vodorovném směru do podzemní vody, přičemž díky připojení vysokohodnotných vztlakových látek dochází ke zmnožení spodní vody a jejímu kvalitativnímu vylepšení a současně systematickým vybíjením vysokohodnotných přebytků energie do kořenů rostlin dochází k pulzací.

Tato energie tedy způsobuje pulzace, které jsou vlastní příčinou schopnosti vody vystoupat celým stromem až do jeho vrcholu, aniž by měl strom nějaké čerpadlo. Podle Viktora na stejném principu, tedy pohybu vzhůru, poháněném pulzacemi, pracuje i lidský krevní oběh, v němž má srdce roli „regulátoru“ a nikoli čerpadla. Snad, ale to jenom moje domněnka, může srdce pracovat i jako jakési „záložní“ čerpadlo v režimech, kdy je tělo bez vlastního pohybu, tedy třeba při spánku a nebo v bezvědomí. Funkci regulace také odpovídá srdeční „mozek“ o 40 tisících buňkách lépe, než funkci pouhého mechanického čerpadla.

*V chladné a rychle tekoucí vodě se tvoří na dně a na kluzkých kamenech jemný mech, jehož konečky hrají v tomto bouřlivém prostředí pozoruhodnou hru. Pokud se blíží teplota vody anomálnímu bodu, je specificky těžší, proud je rychlejší, dravější a špičky mechu se napřímí směrem vzhůru **proti** proudu. Tytéž konečky mechu ukazují pozoruhodným způsobem směrem **po** proudu, když se voda oteplí a když je z toho důvodu lehčí a když je zabržděna ve svém relativním pohybu vpřed.*

Mech, zde Viktorem zmiňovaný jako indikátor směru proudění vody při dně, je zajímavý i tím, že dokazuje přítomnost hodnotných výživných látek v pramenité vodě. Právě z ní, a nikoli z hladkých kamenů, bere mech živiny, stejně jako se jimi živí i pstruh, kterému k životu úplně stačí pouze pramenitá voda, bez jakékoli další potravy.

Jako další příklad může posloužit přívod vody k turbíně v továrně na lepenku v Neuwaldu v Dolním Rakousku. Přívod vody je realizován dvěma přibližně dva kilometry dlouhými betonovými kanály. Jeden z nich bere svou vodu z teplejší říčky Tiché Mürz a druhý ze Studené Mürz. První z nich teče po slunci a druhý ve stinné straně společné hráze. Normální množství vody, odebírané při plném využití kanálového profilu z Tiché Mürz činí přibližně 860 litrů za sekundu. V období, kdy se teplota vody z Tiché Mürz blíží teplotě vody

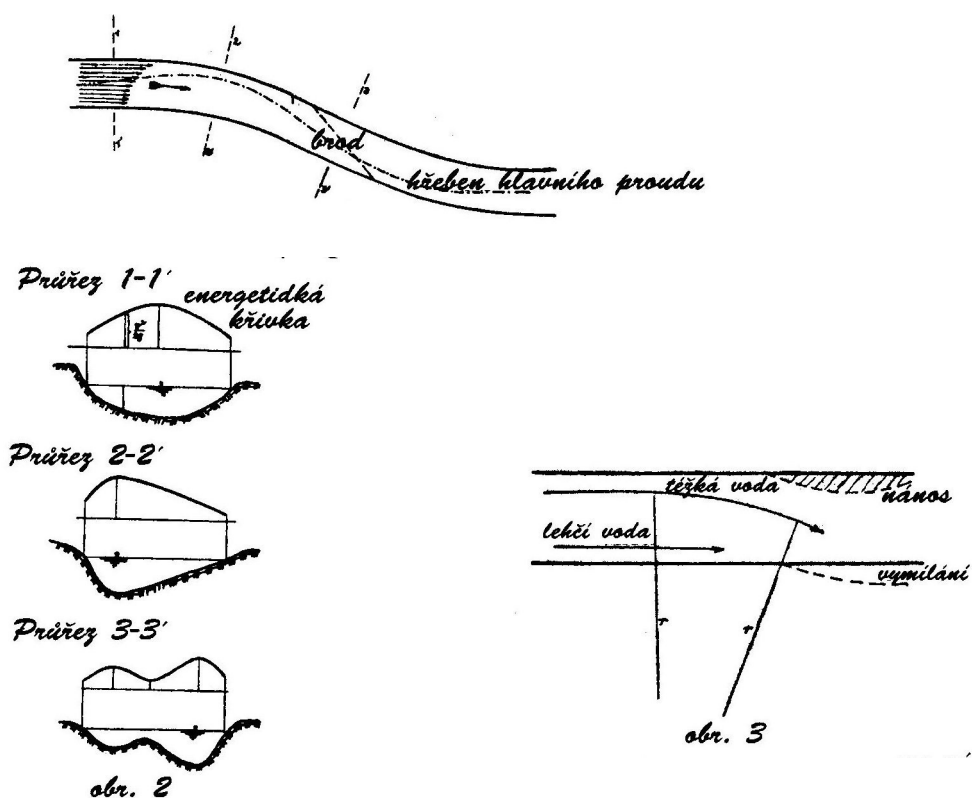
Studené Mürz a je-li v přírodním kanále z Tiché Mürz nastaven pozitivní teplotní spád, vzrůstá průtočné množství vody podle okolností až na 1 800 litrů za sekundu. Navzdory přiškrcování vstupních otvorů turbíny stoupá její výkon, což se projeví nárůstem výroby o celý jeden vagón za noc.

Tady je příklad, jak se mění „váha či hustota“, tedy vlastně „energie“ vody s její teplotou.

Vodní toky popisuje Viktor natolik zevrubně, že necítím potřebu to nějak komentovat. Jenom to rozdělím kvůli stravitelnosti do kratších úseků.

*Obrázek 1 představuje část říčního toku. V příčném průřezu (obr.2) 1-1 leží hřeben hlavního proudu (hlavní proudnice) dosud uprostřed řeky. Pokud si vyneseme průměrnou rychlost po jednotlivých kolmicích průřezu, a dokreslíme-li si energetickou křivku, ukáže se - nic jiného jsme ani neočekávali - více či méně výrazný **úbytek energie** směrem ke břehům. Pokud tento pokles překročí určitou mez, je samozřejmé, že tento stav může být pouze labilní a postačí již nepatrné příčiny, aby tento stav změnil. Pokud je například levý břeh zastíněn a pravý břeh vystaven přímému slunci, voda se tím u pravého břehu ohřívá, sníží svou specifickou hmotnost a zesílením turbulence se její pohyb oproti levému břehu zpomalí. Důsledkem tohoto jevu je, že levobřežní **specificky těžší voda** (viz obrázek 3) začne překotně proudit, čímž je vytvořen předpoklad k pohybu po křivce, znázorněnému na obrázku 3. Střed tohoto zakřivení leží mimo říční profil. Vytvoří se nový rovnovážný stav (průřez 2-2). Tento pohyb po kružnici trvá tak dlouho, dokud se specificky těžší a specificky lehčí voda nevyrovnají co se týče teploty i rychlosti proudění. Teplotní spád v samotném příčném průřezu, jenž byl původně v příčném průřezu (2-2) negativní ve směru od levého břehu k pravému, se nyní obrací a začíná být negativní od pravého břehu k levému, protože při stále intenzivnějším ohybu hlavního proudu doprava (viz obrázek 3) zanechává po své levé straně lehčí vodu o vyšší teplotě a pomalejší rychlosti proudění. V místě obrácení teplotního spádu v rámci příčného průřezu vzniká prudkým snížením vlečné síly (předáním energie specificky těžší vody specificky lehčí levobřežní vodě) **brod** (příčný průřez 3-3). Porovnáme-li říční profil s příslušnou energetickou křivkou, pochopíme, že obě křivky jsou si velmi podobné.*

Zátočiny se v říčním proudu začínou tvořit obvykle tam, kde je klimatickou polohou zajištěno střídání teplot ve velkém rozsahu během poměrně krátkých časových úseků (například na sestupu řeky do údolí apod.). Rovné a přímé koryto s pravidelným a oboustranným ukládáním říčních usazenin se naopak tvoří tam, kde zůstává teplotní spád na delších úsecích po dobu větší části roku pozitivní.

Pro vývoj vodního toku jsou kromě terénních vlivů a výše uvedeného vlivu teplotního spádu rozhodující i vliv geografické polohy a zemské rotace. Vlivy geografické polohy se v podstatě projevují prostřednictvím vývoje teplotního spádu.

Ve Švédsku například rovnoměrné klima umožňuje vývoj pozitivního nebo spíše jen velmi slabého negativního teplotního spádu, vodní proudy řek jsou rovnoměrné a stejně i **usazování kalů**. Říční koryta jsou zde proto pravidelná, obvykle mají pánvovitý tvar (viz obrázek 5). Přizpůsobování vodních mas o vysoké specifické hmotnosti klimatickým poměrům v severských nížinách probíhá poměrně pomalu a proto si voda dlouho uchovává svou teplotu. Podobné poměry najdeme i u ostatních horských bystřin, tekoucích chladnými soutěskami či lesy, v nichž se navzdory proměnlivým průtočným množstvím a obvykle i velkému spádu usazuje na kamenech mech. V okamžiku, kdy se koryto potoka vymaní z tohoto terénu, mizí i mech na kamenech a kameny jsou odvalovány, začne docházet k poškozování břehů; vodní tok dostává charakter řeky, v níž se neustále mění teplota vody.

Čím dříve je vodní tok vystaven přímému slunečnímu záření (například mýcením lesů apod.), tím rychleji a na kratším úseku se odehraje teplotní vyrovnaní. Brzdění vodních mas, které je tímto způsobeno, se odehrává nárazově a v ostrých brzdných křivkách a tím dochází k předčasnému **ukládání** doposud vlečených **usazenin** (ztráta energie a rychlosti při rychlém přechodu z pozitivního teplotního spádu na negativní). Vytvářejí se velmi široká koryta, takže voda, proudící v normálních dobách, je stále intenzivněji

vystavována teplotním vlivům. Dalším následkem je nadměrné **odpařování** a přesycení atmosféry vodní parou, což má za následek dlouhotrvající deště nebo náhlé katastrofické přívalové srážky při vpádu studeného vzduchu.

Řeky v Benátské oblasti vstupují ze strmě se svažujících severoitalských hor do hornoitalské Pádské nížiny a tam jsou po větší část roku vystaveny vysoké a náhlé teplotní změně ve svém nejbližším okolí. Dokud proudí řeka horami, zůstává teplota její vody i teplota jejího bezprostředního okolí rovnoměrně nízká. Teplotní výkyvy se zde vyskytují jen v nepatrném rozsahu. Stavba koryta nevykazuje žádné zvláštní odchylky. Tento stav se náhle mění s příchodem řeky do oblasti nížiny, kde je po většinu roku teplo a občas i horko a kde se vyskytují intenzivní a náhlé výkyvy teplot. I denní a noční teploty vykazují rozdíly až 10°C . Průtočný profil dna zde přijímá charakteristickou podobu: velmi ploché dno s hluboce zaříznutou **klínovitou proudovou rýhou** (nebo při větší šířce koryta i se dvěma a více rýhami), čímž vzniká vysloveně dvojitý profil (obrázek 6). Kunety (proudové rýhy) těchto Torrente, jak se zde říká těmto vodním tokům, bývají zpravidla velmi hluboké. Protože však geologický spád koryta zde není příliš významný, zůstává rachlost vody v proudových rýhách v běžných mezích. Protože lesní hospodářství je v italských Alpách díky staletému zanedbávání na velmi nízké úrovni a protože celé dlouhé toky jsou tu zvápněny, dostávají se v období tání sněhu velké masy chladné vody bez jakéhokoliv přechodu do teplé nížiny. Téměř náhlé obrácení teplotního spádu zde způsobuje mechanickým vržením velkých vodních mas do tohoto koryta velké **štěrkové usazeniny** a v místech, kde není dostatečně široké, dochází k výrazným záplavám.

Zcela jinak vypadají poměry na západě Pádské nížiny, i když terénní poměry jsou zde stejné jako v Benátské oblasti. Tyto řeky nevykazují charakter Torrente, nýbrž přitékají pravidelným profilem a rovnoměrnou rychlostí do Pádu. Tato pravidelnost je způsobena velkými rezervoáry hornoitalských jezer, která zadržují vodu z tání horského sněhu a propouštějí ji do nížiny v teplotě, jež je již více přizpůsobena teplotním poměrům v nížině (přetékaají ohřáté povrchové vody), takže již nedochází k vytváření tak strmého negativního spádu jako v případě Torrente.

Řeky, stékající z alpských svahů na sever, mají k dispozici stejné poměry, jaké byly popsány ve výše uvedeném případě, nikoli však tak nepříznivé, jako tomu bylo v případě Torrente, protože spád Alp severním směrem není tak strmý a teplotní rozdíly nejsou tak velké. Po odchodu z horské oblasti vykazují zde řeky jednostranné prohloubeniny s naplaveninami na vnitřní křivce (a rovněž **dvojité profily**), což je důsledek po většinu roku existujícího negativního teplotního spádu v podélném i příčném průřezu (obrázek 7).

Ve výše uvedeném textu jsme diskutovali dva extrémní případy (Švédsko a severní Itálie). Mezi těmito extrémy existuje přirozeně celá řada mezistupňů, jejichž detailní probírání by však bylo příliš rozsáhlé. Je možno se zde stručně zmínit o řekách, jež ústí s pozitivním teplotním spádem do moře (například řeky, ústící do Severního ledového oceánu), vynášejí své usazeniny daleko do moře (a tvoří jazyky pevniny - kosy), zatímco řeky, ústící do moře s negativním teplotním spádem, odkládají své usazeniny ještě před vyústěním (a tvoří takzvanou deltu).

Ty první se stěhují při **západovýchodním směru** díky neustálému zvětšování podílu specificky těžké vody a díky přemísťování osy svého proudu k severnímu břehu směrem k severu, ty druhé se rozšiřují kolmo ke směru svého proudu úměrně k ubývání své vlečné síly.

Vytvořením výše popsané strany se specificky těžší vodou a strany se specificky lehčí vodou vznikají následkem rozvrstvení vodních mas ve šroubovici (viz záměna strany se specificky těžší vodou a specificky lehčí vodou za vzniku brodu) odstředivé účinky, jež jsou posilovány nebo naopak oslabovány rotací Země - v závislosti na světové straně, k níž odtok vody směřuje.

Východozápadní toky mají jiný charakter než **západovýchodní, severojižní** či **jihoseverní toky**. V západovýchodním toku se vlečený materiál rozvrstvuje rovnoměrně po celém příčném průřezu. V jihoseverních a severojižních tocích jsou usazeniny vlečeny většinou jednostranně, západovýchodní a východozápadní vodní toky jsou všeobecně oboubřežně porostlé (v tom posledním případě evetuálně také oboubřežně holé), jihoseverní a severojižní toky většinou vykazují jednostranný porost a typicky jednostranné prohloubení říčního koryta.

Při tvorbě říčního profilu, utváření podélného profilu a horizontálního proudění řeky byly rozpoznány tyto hlavní a rozhodující faktory:

- vzhled terénu
- teplotní spád
- geografická poloha
- rotace zeměkoule

Vzhled terénu je dán přírodou. Malými vestavbami v místech, kde to je nezbytné k zachování kulturních památek, se dá zajistit určité vylepšení, bylo by však nesprávné chtít provádět regulaci vodních toků prostřednictvím úpravy břehů a bojovat tedy s důsledky a nikoliv s jejich příčinami. Zejména **korekce břehů**, provedené formou hladkých a přímočarých zdí, jsou velmi nebezpečné, protože hladké stěny napomáhají **zvýšení rychlosti proudění**, jež je vzhledem k odstartování kruhového pohybu, popsaného k obrázku 3, který způsobí **destrukci břehu** v místě, položeném o něco dále po proudu. Skutečný úspěch nám při provádění regulace vodního toku může slíbit pouze regulace teplotního spádu jen s mírnou pomocí úpravy břehů, protože s její pomocí - tedy s pomocí regulace teplotního spádu - je do určitých mezí možno omezit vliv geografické polohy.

Při provádění regulace vodního toku je nutno usilovat především o **bezeškodní** odtok vodních mas, aby byly s jistotou ochráněny lidské životy i kulturní památky před účinky záplav. Při každé regulaci musí být brán ohled na následující pravidla:

a) podélný profil a horizontální tok musí být uvedeny do naprostého souladu.

Jak již bylo zmíněno, nastaví se v každém říčním proudu po čase takový spád koryta, který odpovídá průměrné roční teplotě jakož i střednímu ročnímu průtočnému množství. Zachování respektive vytvoření tohoto středního spádu říčního koryta může být dosaženo nastavením takového teplotního spádu, jenž je přizpůsoben aktuálním teplotním poměrům. Při přizpůsobování podélného profilu konkrétní situaci je nutno dbát na to, abychom zajistili správnou posloupnost křivek a aby například nebyla levotočivá křivka v místě, kde příroda vyžaduje pravotočivou.

b) říční profil musí být utvářen takovým způsobem, aby byl schopen v souladu s místními specifickými podmínkami bez problémů odvést určité maximální množství vody.

Profil koryta musí být přizpůsoben místním poměrům a musí být schopen regulovaně odvést jak nízký, tak i vysoký stav vody. Říkáme-li „přizpůsoben místním poměrům“, myslíme tím asi toto: vodní cesta, jež je preferována přírodou a jež vykazuje po větší část roku přirozený pozitivní teplotní spád, bude mít přednostně jednoduchý korytkovitý profil. Avšak tam, kde se vyskytují velké teplotní výkyvy, musíme sáhnout po takovém profilu, který svým tvarem zajistí co nejdelší udržení nízké teploty vody v proudící řece. Profilem, disponujícím touto vlastností, je dvojitý profil, přesně přizpůsobený konkrétním podmínkám. V tomto profilu dochází k přirozenému oddělování specificky těžké vody od vody specificky lehké. Tím je vedení vody uspořádáno, odchylování od hlavního středního proudu je redukováno na minimum, protože se přesouvá z hladiny více do hloubky. Vedení vody v křivkách, v nichž je voda přerozdělena podle své hmotnosti do jednotlivých hloubek a nikoliv do šířky, je přizpůsobeno zdravému vodnímu proudu a zabrání změně teplotního spádu v rámci příčného průřezu, jak již bylo popsáno. Specificky těžká voda teče ve spodní části profilu, jenž je přizpůsoben místním podmínkám, specificky lehčí voda teče v jeho horní části. Mezi rychle tekoucí specificky těžkou vodou a pomaleji proudící specificky lehčí vodou se tvoří **valivá vlna** (vodní válec) v protisměru pohybu proudu s horizontálně nasměrovanou osou (viz obrázek 8). Tato valivá vlna vyrovnává vlečený materiál vpravo a vlevo od jádra specificky těžké vody. Specificky lehčí voda tekoucí nad specificky těžkou vodou zaprvé poskytuje vodnímu proudu ochranu před nadměrným přímým ohřevem vody a tím způsobí, že teplotní spád se udrží v tekoucí vodě tak dlouho, jak jen to bude možné. Brždění rychle proudícího jádra specificky těžké vody se uskutečňuje mechanicky: se vzrůstající rychlostí jádra specificky těžké vody se zvětšuje výše popsaný **válec valivé vlny** a jeho brzdny účinek.

Správná poloha tohoto válce je nesmírně důležitá. Závisejí na ní totiž mechanické profilování příčného průřezu. Ve zdravých vodních tocích leží jeho osa vodorovně, nehledě na nepatrné odchylky v křivkách, zatímco při abnormálních poměrech je tato osa silně nachýlena nebo je dokonce nasměrována přímo vertikálně, což je podnětem k vytvoření nepravidelného profilu. Existenci a sílu těchto válců na styčných bodech proudění o různých rychlostech popisuje Forchheimer: „Když je hluboké koryto ohraničeno mělkým pásem, jak tomu často bývá například při záplavách, vytvářejí nestejně rychlosti víry se svislými osami. Tyto víry mohou nedaleko od hrany hlubokého koryta vykopat podélné okopy, které někdy vypadají téměř jako výkop na pokládání potrubí.“ Tak se například vyhloubily při povodni 1913 v Leonhardbachu u Grazu ve vzdálenosti asi 30 cm od hrany hlubokého koryta působením svislého válce delší okopy o šířce 0,3 až 1,5 metrů a hloubce 0,2 až 1,5 metrů (obrázek 9).

Pokud není v současné době možno z určitých důvodů zkonstruovat dvojité profil, například kvůli vysokým nákladům, můžeme pomocí správně fungujících vodních nádrží, o nichž si ještě podrobněji povíme, přinutit vodní proud, aby na dotyčné délce svého toku nastavil teplotní spád na pozitivní nebo jen mírně negativní. V tomto případě bude proudit specificky **těžká** voda vždy středem toku a usazování vlečeného materiálu bude probíhat rovnoměrně po obou stranách a usazeniny pak budou tvořit břehy. Voda si v tomto případě sama vybuduje potřebný profil a během určité doby si samostatně vytvoří i správně uložený dvojité profil s předepsanými vlastnostmi, vhodnými pro vedení vody, což si samozřejmě vyžádá určitý čas.

c) Musí být přijata taková preventivní opatření, aby se voda z katastrofálních přívalových srážek v povodí nedostávala hned do povrchových odtokových vod.

d) Je nutno usilovat o takovou regulaci vlečeného materiálu, aby se jeho usazování či naopak odnášení odehrávalo tam, kde to nenadělá žádnou škodu.

O vlečné síle a vlečení materiálu a o jejich souvislosti s teplotním spádem se hovořilo v rámci tohoto pojednání již poměrně často. Správně směřovanými přítoky (takříkajíc přívodem hluboce temperované energetické vody) může být udržen potřebný teplotní spád a tím i **vlečná síla**, přičemž tohoto účelu může být dosaženo přísunem hluboce temperované vody ode dna vodní nádrže. Intenzita jejího účinku bude záviset na poměru mezi dodatečně přivedenou vodou k umdlévající vlečné vodě hlavního toku.

Teplotní spád při vyústění přítoku do hlavního toku musí být správně nastaven, protože za určitých okolností může být jeho vliv na hlavní tok nepříznivý, o čemž svědčí příklady nesprávně provedených regulací ve vedlejších tocích, jež vedly k naprostému zrušení hlavního toku.

V této souvislosti je nutno poukázat ještě na následující jev, související s **vlečnou silou** vody a vyskytující se v řekách s nezdravými poměry. Pokud se dostanou chladné vody řeky - jak jsme se o tom zmiňovali v případě Torrente - náhle do teplého údolí, vznikne při existujícím nastavení negativního teplotního spádu spodní podélný profil. Od A do B je teplotní spád negativní, přičemž se začnou silně navršovat usazeniny v B, v tomto místě silného ochabnutí vlečné síly (viz obrázek 10).

Voda v tomto místě dosáhla své nejvyšší teploty. Díky nádrži u B, která vznikla naplavením usazenin, se dole po proudu za místem B vytvoří peřej s tvorbou válců valivých vln a výmolů, v nichž se vytvoří měřitelně nižší teploty (kapsy specificky těžké vody). Při proudění specificky lehčí vody přes tuto chladnější a specificky **těžkou vodu** je lehčí voda zespodu ochlazována, teplotní spád je po krátký úsek k místu C pozitivní a zde začíná celá hra nanovo.

Při úspěšně provedené regulaci se musí tato změna teplotního spádu uskutečnit na větší vzdálenosti, čímž se zrovnoměrní i pohyb vlečeného sedimentačního materiálu a přestavba dna koryta se uskuteční v jemnější podobě vlny.

Tam, kde to dovolí vlastnosti terénu a kde to nenarazí na právní vodohospodářské problémy, je možno přikročit k účelové stavbě **retenční nádrže** v nejhořejší oblasti povodí. Při dostatečné hloubce se voda v této nádrži uspořádá podle své specifické hmotnosti; u dna se usídí hlouběji temperovaná, u hladiny zase výše temperovaná voda. Hráz této nádrže může být uzpůsobena tak, že je z ní vypouštěna voda o potřebné teplotě, přičemž tato temperovaná voda je získávána automatickým mícháním různých temperovaných vrstev retenční nádrže. Toho je možno dosáhnout výškově nastavitelnými vraty, které se automaticky pohybují pomocí plováku, ovlivňovaného přímým slunečním zářením a teplotou okolního vzduchu a uvolňujícího automaticky větší či menší průřez vody, odebírané ode dna - podle potřeby - k povrchové vodě. Plovák je zde nastaven jednou provždy, podle toho, jak se podle zkušeností autora ukáže nezbytné na základě přezkoušení klimatických a jiných poměrů, aby voda opouštěla přehradu s takovou teplotou, která by odpovídala momentální teplotě vzduchu.

Při zohlednění tohoto momentu se teplotní spád ve vodním toku na vzdálenost, která je rozhodující pro celkovou regulaci vodního toku (obvykle na celý jeho horní tok), nastaví pozitivně s postupným nezbytným přechodem k negativnímu teplotnímu spádu. Toto přechodové místo a postup této přeměny přitom může být nasměrován do určitého konkrétního místa, které bude zvoleno tak, aby tam mechanické vlivy zůstaly bez vedlejších účinků a zpětného

působení. Ke zvrácení teplotního spádu, které bylo popsáno již v předchozích kapitolách, nedojde v rozmezí krátké vzdálenosti nýbrž v požadované delší vzdálenosti a místo této změny pak není zaneseno vrstvou sedimentu, který je rovnoměrně rozprostřen rovněž na větší vzdálenost. Tímto způsobem dosažená rovnoměrná nivelizace teplotního spádu tedy nedovolí již dříve zmíněné nárazové změny, nýbrž spíše jen mírné změny říčního koryta, přičemž se vytvoří podmínky, jež se velmi blíží průměrnému celoročnímu teplotnímu spádu a tomu odpovídajícímu přírodnímu způsobu vedení vody.

Tam, kde z jakýchkoli důvodů nemohou být zbudovány retenční nádrže, musí být hlavní úsilí nasměrováno na správnou volbu průtočného profilu, který co nejdéle udrží nízkou teplotu vody, rozhodující pro vznik pozitivního teplotního spádu. Horizontální postup vodního proudu (postupná řada na sebe navazujících oblouků) musí být velmi pečlivě ošetřen. Z toho důvodu musí být spodní část dvojitého profilu pečlivě nastavena na stranu a do hloubky, aby osa proudu (hřeben hlavního proudu) a osa výše zmíněného válce valivého proudění byly vždy ve správné poloze. Je-li rozhodující spodní část profilu zkonstruována správně, udrží se ve svém tvaru a poloze i navzdory usazování říčního štěrku, jak dokazují klínové kunety u řek Torrente.

Bylo to trochu delší a notná dávka nových informací, ale pokud se tím někdo opravdu pečlivě prokouše, mělo by mu již být jasné, že bagrováním dna a stavbou regulovaných nábřeží se jenom zbytečně vyhazují peníze, protože povodním se tímto způsobem nezabrání. Podle Viktora si své koryto nejlevněji tvaruje řeka sama, a při znalosti těchto zákonitostí je možné jí připravit takové podmínky, aby si vybudovala koryto, které bude povodním, a nebo škodám z nich, předcházet.

V jeho životopise je zmínka i o tom, že nabízel projekt na úpravu toku Rýna, který by provedl na vlastní náklady, které by mu i se mzdou byly proplaceny, až pokud se koryto Rýna samo prohloubí. Ani za těchto podmínek nebyl jeho návrh přijat. Místo toho se prosadilo drahé bagrování.

Aby si snad někdo nemyslel, že u nás je situace lepší - ještě za Rakousko-Uherska se uskutečnilo stavění kamenných hrází či jezů na všech do Vltavy ústících potocích, které měly zabránit zanášení Vltavy štěrkem. Současně byly rokle těchto potoků osázeny keři a stromy, ovšem většina těchto porostů byla později smetena expanzí akátů.

Pozdější úpravy řek v podobě přehradních kaskád se v praxi proti povodním osvědčily mnohem méně, než se původně teoreticky předpokládalo. Pro ty, co četli jen zběžně - je to tím, že nestačí přebytečnou vodu někde zadržet. Je potřeba ji nechat odtéct správně tvarovaným korytem, které zaručuje pouze pozitivní teplotní spád. Přehrady nejenže jej nevytvářejí ani jeho působení neprodlužují, ony jej naopak velice účinně ruší a nastolují teplotní spád negativní, který celou situaci ještě zhoršuje.

O zhoubném vlivu vysokoobrátkových turbin na kvalitu protékající vody se Viktor zmiňuje v souvislosti s rudě vyzařujícím elektrickým proudem.

U pohybu vody ještě chvíli zůstaneme.

Jedná se u něj totiž o změny, které se projevují dvojím způsobem - pozitivním teplotním spádem a nárůstem obsažené energie. Obsažená energie narůstá úměrně úbytku plynů ve vodě, takže to budí dojem, že pohybem vody se plyny, v ní obsažené, mění na energii. Zkusím k tomu vyzobnout pár citátů.

*Dlouhý had mi poskytl něco jako zpomalený záznam tohoto pohybu prostřednictvím rytmických změn svého pohybu, odehrávajících se podél jedné společné osy. Viděl jsem, jak dopředný pohyb vyvolává cirkulační pohyb a zase naopak. Výsledkem této jedinečné kombinace pohybů je neustálé stupňování - trvalý **růst** pohybu.*

Když se voda pohybuje stejným způsobem, jakým se pohybuje hadí tělo ve vodě, pak probíhá logicky pohyb dřeva cestou nejmenšího odporu, dřevo je namísto alespoň malého odporu proti svému pohybu překotně nasáváno kupředu, tím se ochlazuje voda a tím se obrátí proces látkové výměny a tím se zvyšuje specifická hustota vody, získává se tím větší výtlačná síla, z níž pak vyplývá lepší plavnost.

Je možno rotačním a cirkulačním pohybem, který navíjí průtokový objem v dostředivém směru vzhledem k normálnímu profilu, urychlit podle přání průtokovou rychlost ve směru podélné osy, ať už nahoru či dolů, bez tlaku do stran a tím bez odvíjecí = méně hodnotné „teplé“ formy.

V tomto případě vzniká podle známého vzorce $E = m \cdot c^2$ konstruktivní (magnetická) energetická forma, která stoupá nesmírnou rychlostí vzhůru a nepřímo s sebou táhne i plodící formu.

Na rychlosti navíjecího cirkulačního pohybu závisí i zrychlení vzestupné i sestupné složky pohybu v podélné ose - při současném ochlazení respektive přiblížením teploty přirozeně se pohybující vodní masy teplotě anomálního bodu = indiferentnímu stavu.

*Protože při tomto přirozeném „originálním“ druhu pohybu médií všeho druhu, například vody nebo vzduchu, nemůže vznikat žádná štepící složka (o **nižší** hodnotě = tepelného typu, působící v **odstředivém** směru), zvyšují se na rozdíl od všech technických, hydraulických a dynamických druhů pohybu **reaktivní účinné síly**, síly **odporu** proti pohybu vzrůstajícího s druhou mocninou oproti obrácenému cirkulačnímu pohybu; a to jak svou charakteristikou, tak i funkcí.*

*Když to vysvětlím jinými slovy: přirozené utváření (výroba) strojní síly **vyššího** řádu (o **vyšší** hodnotě) a metody plodící síly růstu jsou levné a vesměs příznivého charakteru.*

Kdo si povšimnul toho, že tento citát zde již byl, může si do notýsku namalovat hvězdičku. Opakuji jej z toho důvodu, že mám dojem, že svým obsahem patří k následujícímu citátu, v knize ovšem umístěnému zhruba o sto stran dále.

*Z praktického pohledu tím byla nalezena přírodní cesta k výrobě (prvovýrobě) atomové energie o vyšším řádu, jež až dosud nemohla být objevena z jednoduchého důvodu, protože jsme věřili, že navzdory technickému, hydraulickému a dynamickému odporu proti pohybu média rostoucímu v kvadrátu rychlosti jeho pohybu, neexistují **dodatečné**, ve stejném poměru rostoucí **výkonné** energie, tedy atomární energie výstavby a pohonu - neboli takzvané „levitační síly“ - protože v tom případě by se již jednalo o Perpetuum mobile, jelikož jejich výroba či prvovýroba by nevyžadovala žádného dodatečného pohonu ani pohonné hmoty.*

Nyní jsou tedy prokazatelně k dispozici - a téměř zdarma - nezbytné předpoklady k urychlení pádu díky speciálně zkonstruovaným a legovaným přístrojům a formám, a když nyní budeme dostředivě pohybovat médiem a jeho bipolárním vnitřním obsahem a tím docílíme fyzikálního smrštění, to znamená specifického zhuštění pohybující se masy jejím teplotním přiblížením se anomálnímu bodu 4°C, ověřili jsme si tím zároveň i možnost štěpení vzdušně-plynového uspořádání (magnetolytické disociace) a s ní i produkt jeho syntézy, ten dlouho hledaný vyšší řád atomové energie.

Vypadá to velice jednoduše a prostě, ale přiznávám se dobrovolně, že mně to na sestrojení funkčního „samochodného“ zařízení nestačí.

Takže ještě něco málo k pohybu vody, třeba to někoho inspiruje.

Laminární a turbulentní proudění jsou dva protikladné extrémy druhů pohybu vody. Skutečný pohyb vody je vždy někde mezi těmito dvěma extrémy, které nejsou jen čistě mechanické povahy, ale souvisejí i s teplotními a energetickými změnami.

Stejně jako nelze laminární proudění pokládat za skutečný pohyb, prováděný až do té nejextrémnější podoby, nelze za něco podobného pokládat ani turbulentní pohyb vody.

Ve skutečnosti se jedná o dvě nové kinetické formy, které leží někde mezi těmito dvěma extrémy a které se vzájemně protikladně ovlivňují, které se sice snaží přiblížit se v obou případech svým extrémům, jichž však nemohou dosáhnout, pokud ve prospěch té či oné strany nezasáhne vnější vliv, ať už v pozitivním či negativním smyslu.

Podíváme se na Viktorovy způsoby zušlechťování vody - třeba nám to pomůže pochopit, jak vlastně kvalitní pramenitá voda vzniká, nebo alespoň co je k tomu potřeba. Nebude to všechno najednou, protože Viktor používal několika cest. Popisy se také v něčem liší a něco se zas opakuje, takže trpělivost budiž naší ctností.

Biomagneticky přesycená voda se dá připravit následujícím způsobem a pak se dá využít jako univerzální lék:

Použijme nejlépe kondenzovanou vodu. Aby byla téměř bez soli a aby byla bohatá na kyslík, aby to byla Sluncem nebo ohněm demagnetizovaná voda, destilovaná voda nebo řádně převařená voda. Pokud použijeme jako vstupní surovinu mořskou vodu, musíme ji nejprve kondenzovat cestou chladného průtoku, což je možné pouze s pomocí zvláštním způsobem tvarované a legované spirálové sací formy, která pracuje velmi levně a která dodá v nejkratším čase jakékoliv množství kondenzátu.

*Tato surová voda - téměř chemicky čistá - je převedena do hermeticky uzavřené nádoby **vejčitého** tvaru, která je dobře izolována proti vlivům světla, tepla a vzduchu, a v níž je vyrobeno trvalé biologické vakuum prostřednictvím účelné spirálové sací formy. Díky odpovídajícímu katalyzátoru a pomocí přísunu převážně záporně nabitě soli zde vzniká biomagnetismus, který se v nosné látce váže podobně, jako může být například akumulován elektrický proud. Pokud nyní zasuneme do této biomagnetické vody co nejsilnější (silnostěnnou) skleněnou trubici s libovolnou světlou šířkou, biomagnetické emanační látky začnou stoupat vzhůru a pod vlivem chladného prostředí na sebe budou vázat vzdušný kyslík, nacházející se ve stoupací trubici. Tím vzniká za jistých dalších předpokladů juvenilní voda, jež se vyskytuje - podobně jako vysoce hodnotná spodní voda - ve stavu labilní rovnováhy, do jisté míry se vznáší, slabě pulzuje - a podle vnějšího působení stoupá a klesá.*

Sací spirálou se neustále vytváří biomagnetismus, který zasáhne zmíněnou levitující vodu a neustále na sebe váže vzdušný kyslík z prostoru uvnitř trubice a díky tomuto procesu začíná vyvěrat (vyrůstat) již zmíněná juvenilní (zrající) voda a nabíjeje se biomagneticky stále silněji, svévolně se zvedá do jakékoliv výšky a vyvěrá jako umělý horský pramen.

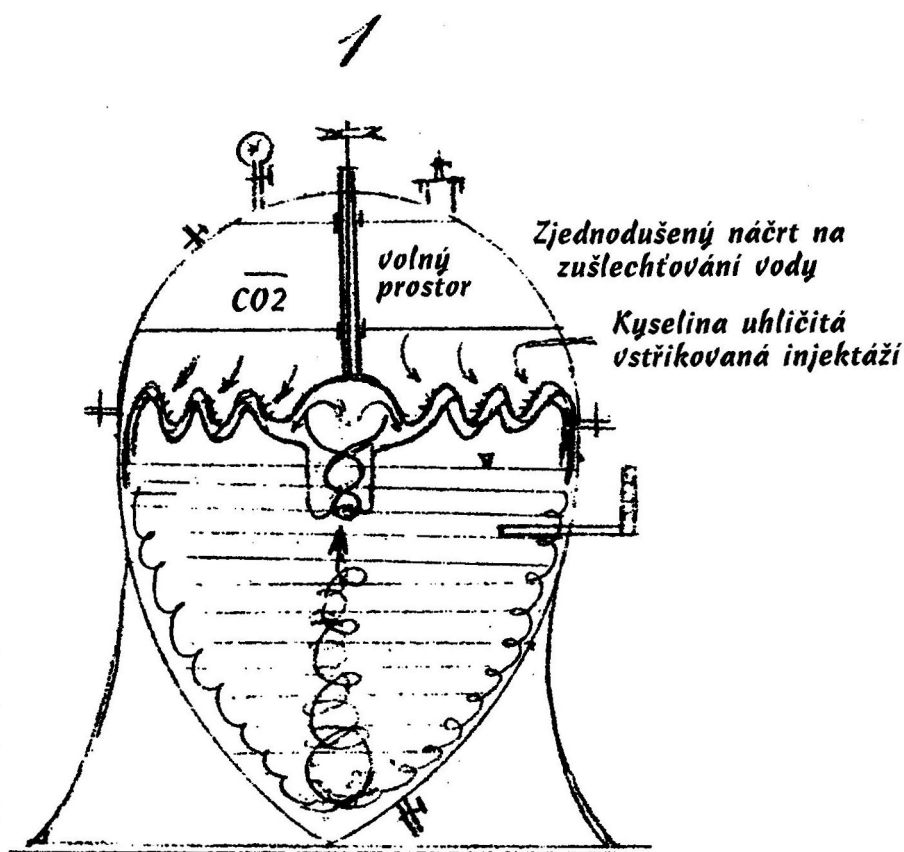
A s chutí do dalšího čtení:

Strojně přepracovaná voda vykazovala podle lékařských dobrozdání podstatně lepší chuťové vlastnosti a je zdraví prospěšnější než populární „Vídeňská pramenitá voda“. Pod dohledem lékařů z nemocnice U svatého Rocha a U Wilhemíny bylo dosaženo tak pronikavých léčebných úspěchů, že to přítomné zdravotníky uvedlo v úžas. Onkologickým pacientům odezněly jejich nesnesitelné bolesti díky užívání téměř 100% magneticky nabitě pitné vody s extrémně nízkým obsahem kyslíku, takže mohli přestat dostávat injekce morfia. Pacienti s leukémií a pacienti, trpící revmatickými bolestmi, vykazovali značné zlepšení svého zdravotního stavu, ledvinové kameny byly bezbolestně vylučovány po přibližně osmítýdenní kúře, dokonce i chromí začínali opět chodit a impotentním mužům se opět vracela jejich mužná síla.

Účinky jsou popisovány docela barvitě a nejspíš tomu odpovídala i skutečnost, protože nakonec byla výroba této vody úředně zakázána.

Skica 1 ukazuje jednu z mnoha možností, jak se dá přeměnit chemicky vyčištěná voda ve vysoce kvalitní pramenitou a užitkovou vodu.

*Ve formě vejce, stojícího na špičce, je zabudována **sací spirála**, která zvedá vodu v protiproudém principu a přivádí ji k dvojité membráně, z níž je voda vedena obráceným směrem s rychlostí odtoku stoupající směrem k okraji a vrací se zpět do spodní části vejcovité formy, v níž vzniká obvodový přetlak, který se vybíjí do formy sací spirály, jež rotuje opačným směrem. Tímto způsobem dochází k vytvoření dodatečného tlaku, který podporuje sací účinek spirály a tím vzniká vertikální koloběh, v němž (podobně jako pohybující se krvi nebo míze) je umožněna regenerace potud, dokud je ve vodě soustředěn kyslík a dokud je vázán éterickou vyšší hodnotou kyseliny uhličitě, jež kolem něj opisuje cykloidní spirálovou křivku. Tehdy pak, při současném rozkladu ušlechtilých solí, ve vodě nerozpustných, vzniká ona emulze (vazba O k C), jež je předpokladem kvalitativního vzestupu krve Země.*

Náčrtek, který vyhotovil Viktor Schauberger v Shermanu, Texas, USA, aby pomocí výkresu popsal „nejjednodušší formu zušlechtění vody“, přičemž ještě doplnil, že se předpokládá „dodání kyseliny uhličitě prostřednictvím injekce“

S tímto přímo souvisí i následující:

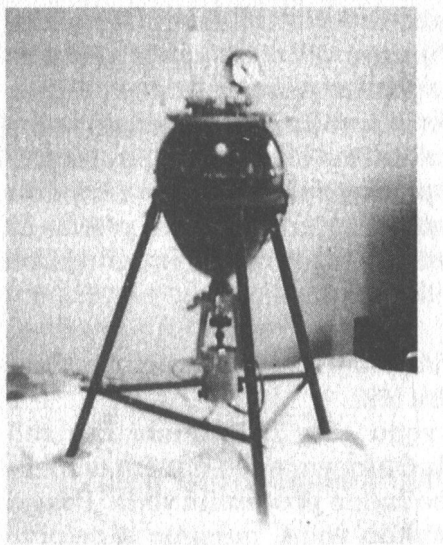
Každá novostavba vzniká z těch nejmenších prvopočátků. Další vývoj se může uskutečnit pouze díky správně probíhajícímu koloběhu v zemském nitru. Vyšší vegetace vzniká zákonitě na nižší vegetaci, která jí předcházela. Základem této výstavby jsou suroviny, obsažené v původní vegetaci, jež se tepelným vlivem přeměnily v uhlíkaté látky a nyní se opět rozkládají za vysokých teplot a s pomocí vody.

Při tomto rozkladném procesu se rozkládá i voda. V důsledku tohoto procesu vznikne nová směs plynů, které při svém proudění vzhůru vymývají soli a uvolňují z nich kyselinu uhličitou.

Tento proces jednak díky nepřístupu vzduchu vytváří v zemském nitru zcela nové poměry a formy a jednak vytváří zcela novou a dosud neznámou zákonitost pohybu vody, jež je v přímém protikladu vůči zákonitostem pohybu vody po zemském povrchu.

S pomocí vody, uhlíkatých látek a teploty je v nitru Země vytvořena vnitřní atmosféra, která prostřednictvím dalších teplotních fází a jejich následných projevů rozpouští soli, přepravuje látky a jejich uskladňováním ve správný čas na správném místě je schopna vytvořit či zplodit novou vegetaci, nová těla, jakož i rudy a horniny v těch nejružnějších formách, přirozeně vždy pouze za předpokladu správného pořadí jednotlivých teplotních fází.

Z toho, co bylo řečeno, vyplývá jednoznačná a nepochybná souvislost mezi vegetací, která existovala kdysi, a mezi vegetací současnou. Z toho důvodu se dá vysvětlit i souvislost všech minerálních látek, jež jsou rovněž s pomocí výše uvedeného teplotního procesu za pomoci vody a zmíněných - ač dosud neznámých - zákonitostí pohybu vody v zemském nitru vyzvedávány z nesmírných zemských hloubek, transformovány a zušlechťovány.

Vejčítá aparatura k přípravě „biomagneticky přesycené vody“ („ušlechtilé vody“).

K tomuto se ještě váže slovní popis přípravy od Viktorova spolupracovníka:

„Recept“, jak jej sestavil Aloys Kokaly podle údajů Viktora Schaubergera.

1. *Naplníme vajíčko až po horní okraj pramenitou vodou (nesmí být v žádném případě chlorovaná) nebo destilovanou nebo sycenou vodou (sifonem). Výchozí teplota této vody, určené ke zušlechtění, je plus 27°C. První pokusy je vhodné provádět s převařenou studniční vodou, kterou necháme vychladnout na 27°C a pak s ní naplníme vajíčko. Přitom je nutné odčerpát pěnu respektive vrstvu špíny a opatrně formu naplnit, aby se do vajíčka nedostala nějaká usazenina či kal.*

2. *Vezmeme dvě tmavé láhve (mohou to být například láhve od piva), každou z nich naplníme do poloviny vodou podle bodu 1 a do jedné lahve dáme předepsané množství vápníku. Do druhé láhve dáme tři ostatní sedimenty. Vápník musí být v každém případě v láhvi samostatně. Obě láhve pak několik minut pořádně protřepáváme, až v nich voda nabude mléčného charakteru. Pak nalijeme do vajíčka nejprve vodu se třemi rozpuštěnými sedimenty a pak teprve vodu s rozpuštěným vápníkem. S vápníkem je všeobecně velmi choulostivá manipulace a musí být uchováván v temnu. Voda má nejprve mléčný vzhled, pak se však vyčistí procesem navíjení.*

3. *Na závěr přidáme tolik oxidu uhličitého, až je vytlačen vzduch nad kapalinou. Nejlépe to provedeme pomocí vakuové pumpy, protože tehdy můžeme do vajíčka načerpat libovolné množství oxidu uhličitého respektive můžeme regulovat jeho přídavek. Tuto regulaci můžeme provádět i prostřednictvím redukčního ventilu.*

Správné množství oxidu uhličitého můžeme určit pouze na základě zkušeností, což je u připravené vody možné pouze ochutnáním. Pokud bublá oxid uhličitý, bylo ho přidáno příliš velké množství. Pokud je voda příliš tvrdá, bylo množství přidaného vápníku příliš velké. Přídavek respektive sediment, který probublává, musí být redukován. Pokud je chuť vody málo osvěžující, musí být přidáno více hořčíku.

Voda je správně namíchána, když v ní nevíří sediment a neprobublává oxid uhličitý.

Po utěsnění víka necháme celou proměnu působit po dobu přibližně tři čtvrtě hodiny. Nejlepší denní doba pro tento proces je před 9:00 hod. dopoledne. Při bouřce a těsně před ní mohou naopak nastat problémy.

4. *Poblíž vejčité nádoby nesmí stát žádné aromatické látky, neboť zrající voda přitahuje každý zápach, obzvláště pak cibuli, česnek, mýdlo apod. Pomalu a při nízkých otáčkách necháváme vzrůstat vakuum (pravděpodobně bude stačit 300 otáček). Rychlejší vzestup vakua nemá smysl. Stačí, když je ke konci dosaženo tlaku 0,8 až 0,96 atp.*

5. *Vnější teplota během procesu regenerace by měla být minimálně 3°C (venkovní teplota totiž působí na vnitřní teplotu). Při dozrávání by se teplota měla konstantně udržovat na plus 4°C. „Dokvašování“ vyžaduje ještě přibližně*

24 hodin, a to buď ve vejčité nádobě nebo v jiných čistých nádobách, do nichž nebude mít přístup světlo ani teplo.

6. Hotová voda nesmí při zkoušce obsahovat žádný kyslík. Kyslík se sice váže na vodu, je však vázán především na oxid uhličitý. Tím se zvyšuje potence této vody, což není případ sifonu. Umělé nasycení vody oxidem uhličitým způsobuje spíše impotenci, protože do sifonu není oxid uhličitý zabudován respektive zde není bezprostředně vázán na vodu.

7. Vodu pijeme pouze po malých doušcích, nejlépe při teplotě do plus 7°C. Při plus 9°C již začíná rozklad a proto je při transportu této vody bezpodmínečně nutné používat termosek, aby její teplota nepřekročila plus 7°C.

Pití této vody způsobí silné vylučování, protože z těla začnou odcházet všechny usazeniny a kaly. Silně bude povzbuzena chuť k jídlu. Diamagnetismus vyprchá do 24 hodin, což příznivě ovlivní léčebný účinek.

Druhý postup, který je předmětem rakouského patentu.

Rakouský patent č. 142032

Při předmětném postupu se však jedná o přípravu vody, která není pouze obohacena o volnou kyselinu uhličitou, nýbrž která ji obsahuje také ve vázané formě a která se v každém ohledu vyrovná čerstvé pramenité vodě, přičemž je předmětný postup co nejvíce přizpůsoben přírodnímu procesu.

Voda, sterilizovaná studeným ozařováním rtuťovou výbojkou, odtéká skrze trubku *m* (viz nákres) a smísí se s roztokem solí, přicházejícím vedením *i*. V zásobníku *C* se totiž rozpouštějí soli ve vodě a dobře se promíchají v mísiči *g*. Množství a druh solí se přirozeně řídí stavem sterilní vstupní vody, která je obvykle jakousi povrchovou vodou s určitou konkrétní tvrdostí. Přídavkem solí nesmí na druhou stranu obsah solí způsobit překročení stupně tvrdosti 12, protože jinak by byl tento produkt obtížně použitelný v průmyslu. Pro nějakou střední výstupní vodu je na každých 10 litrů vstupní vody zapotřebí připravit 1 litr roztoku, v němž bude obsaženo asi 0,02 g chloridu sodného, 0,02 g síranu hořečnatého, 0,02 g fosforečnanu sodného, 0,008 dusičnanu draselného a 0,2 dolomitu (oxidovaného vápníku). Druh a množství těchto solí jsou výsledkem více než 100 pokusů. Protože se dolomit rozpouští ve vodě jen omezeně a naproti tomu vznikající hydrát vápníku je citlivý na oxid uhličitý ve vzduchu, musí být nádoba chráněna před vlivem světla a uzavřena před vzduchem. Aby vytékal z nádoby *C* neustále rovnoměrný proud, je v této nádobě udržován konstantní tlak 0,1 ATM, což odpovídá tlaku 1 metr vodního sloupce. Koncentrovaný solný roztok je konstantně po kapkách přidáván do vstupní vody a tato směs pak vtéká do rozprašovače *D*, v němž je tryskou v trubce *n* vstříkována tato směs dovnitř nádoby, přičemž předem připravená voda, nasycená oxidem uhličitým, tryská rozprašovací tryskou *k* směrem ven.

Sprška obou druhů vody pak padá na dno a její kapky se smísí, stejně jako jednotlivé kapky cestou v půdě nejprve ztrácejí své soli a pak přijímají plynnou

složku. Tato vodní směs nyní proudí skrze skleněnou kolonu E, přičemž stoupá vždy po vnějším povrchu skleněných baněk, pak musí opět sestoupit po jejím vnitřním povrchu, aby se střední stoupačkou dostala na povrch další, výše položené baňky. Voda přitom opisuje jakousi meandrovou cestu za níže popsaným účelem. Plyn - a především oxid uhličitý - se vždy shromažďuje v horní části baňky („tulipánu“) a když tlak odpovídajícím způsobem vzroste, je stále znovu injekčně vpravován trubičkami r, v nichž jsou zabudovány velmi jemné trysky, aby byl později donucen navázat příslušnou vazbou i oxid uhličitý, který doposud nebyl navázán na vodu. V ose této části aparatury jsou umístěny ve střídavém pořadí zlaté a stříbrné lamely, jež jsou vzájemně izolovány. Mezi oběma kovy vzniká jistý potenciál, jenž udává podnět k mírné ionizaci vody.

Na své další cestě se voda dostává do hlavního mísiče F. Tento mísič se skládá ze zevně tepelně izolované válcovité kovové nádoby, jež je na vnitřním povrchu postrříbřena, a z vestavěného šnekového kola, které se otáčí opačným směrem rozvoje šnekové závitnice. Na šnekových plochách jsou uspořádány chladicí spirály, které ochlazují vodu, jejíž zušlechťovací proces začíná při 17°C, na 4°C. Účinek tohoto teplotního spádu má pro vlastní proces zušlechtění integrující význam. Ochlazením se jednak zvýší absorpční schopnost vody vůči plynům a na druhé straně je skutečné navázání volného oxidu uhličitého možné pouze při ochlazení (aniž bychom museli použít příliš vysokého tlaku).

Protože $\text{Ca}(\text{HCO}_3)_2$ (hydrouhličitan vápenatý) představuje nanejvýš labilní vazbu, musí se zajistit obohacení takzvané vázané kyseliny uhličité ve vodě. Bohaté tvorby $\text{Ca}(\text{HCO}_3)_2$ a navázání skutečné a jedinečné vazby kyseliny uhličité na vodu je možno dosáhnout pouze správně načasovaným a rovnoměrným ochlazením. Vstupní teplota vody nesmí překračovat 20°C a výstupní teplota vody se pohybuje těsně okolo 4°C. Je nutno dbát i na správnou rychlost ochlazování, protože při příliš velké rychlosti nebude dostatek času pro vznik potřebné vazby. Před opuštěním nádoby musí voda opět projít již dříve popsanými zlatými a stříbrnými lamelami a konečně se dostane do zásobníku I, který je rozdělen do dvou komor, G a H. Voda nejprve prochází komorou G a pak teprve se dostává do komory H, a to z následujících důvodů: při zpracování vody uvedeným způsobem dochází k některým dodatečným reakcím. **TEPRVE PO JEJICH DOKONČENÍ JE MOŽNO VODU OZNAČIT ZA ABSOLUTNĚ ZRALOU A PITNOU.** Je rovněž nezbytné, aby celý proces probíhal bez přístupu denního světla, neboť pokusy potvrdily, že stejný zušlechťovací postup nedával za přístupu světla stejně uspokojivé výsledky a voda byla méně kvalitní.

Protože tohle je postup, kterým se „vyrábí“, nebo lépe řečeno zušlechťuje obyčejná voda na vodu skutečně pitnou, můžeme předpokládat, že k obdobnému procesu dochází i v podzemní části úplného vodního cyklu. Ovšem z různých Viktorových náznaků a útržků vyplývá, že v podzemí tento proces probíhá jinak a jinými postupy.

Zatím jsem nabyl dojmu, možná mylného, že v podzemí dochází k rozkladu vody poněkud svérázným způsobem. Kyslík se z nějakého neznámého důvodu rozkmotří s vodíkem a navazuje se na uhlík, tvoře s ním nějaké kysličníky - nejspíš jejich nějakou směs. Osířelý vodík se po vzoru kyslíku vrhá taktéž na uhlík a vytváří na truc uhlovodíky, údajně také v plynném stavu. Zřejmě k této mesalianci využívá uhlí, ropu a zemní plyn, čímž si vysvětlují jejich nutnost pro vznik pramenité vody a Viktorovo rozhořčení nad tím, že si úplně hloupě spalujeme zdroje pitné vody.

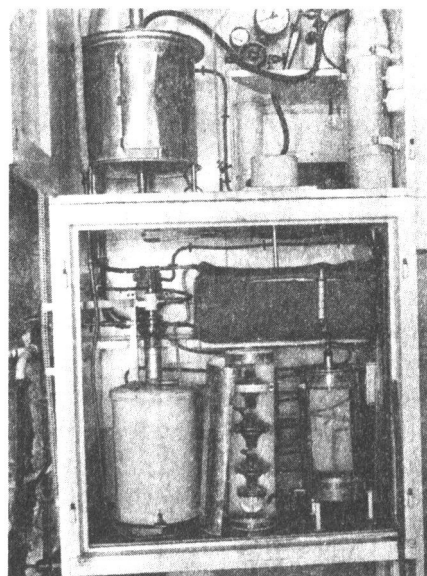
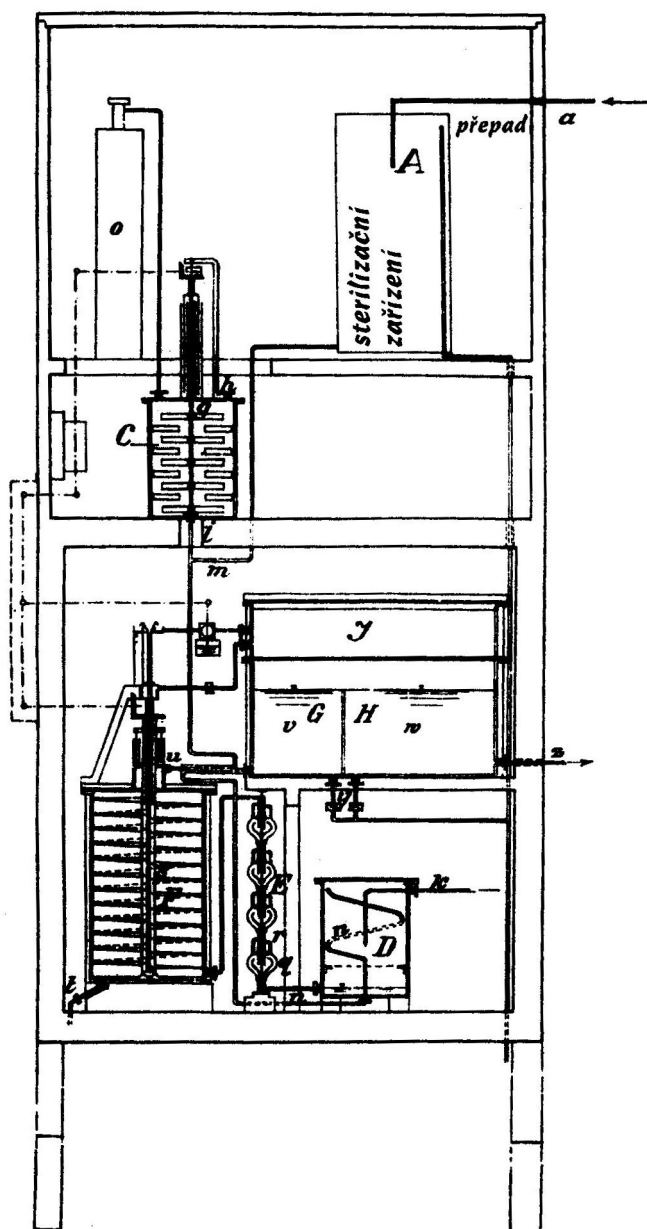
Směs těchto plynů, tedy uhlovodíků a kysličníků uhlíku stoupá vzhůru a cestou na sebe navazuje některé z látek, které potkává. V tomto „skupenství“ má ovšem voda jiné vlastnosti, než měla při klesání, takže si vybírá látky jiné, než které tam cestou dolů ukládala. Jednou z vlastností tohoto „skupenství“ vody je i to, že má schopnost stoupat proti gravitaci, pokud se může pohybovat nepříliš širokými štěrbinami. Další podmínkou „levitace“ je teplota pod deset stupňů Celsia, tma a absence vzduchu. U vzduchu se zdá, že levitaci ruší hlavně vzdušný kyslík, který při styku s levitující vodou nějak způsobí změnu stoupajících plynů (kysličníky uhlíku a uhlovodíky) na tekutý „plyn“ kysličník vodíku, který obsahuje „rozpuštěné“ „živiny“.

Ve studni před hájovnou chovali mí předkové pstruhy, které nikdy nekrmili, protože pstruzi získávali svou vysoce kvalitní potravu z křišťálově čisté černé vody, jež přitékala dřevěným korytkem do této rybí líhne se zcela konkrétním zakřivením.

Otec se obával, že znečistím energeticky bohatou vodu nebo že do ní dokonce hodím železný hřebík, čímž bych, jak mi otec vysvětlil, zahubil citlivé pstruhy, protože po odeznění její vnitřní životní síly by potravu pro pstruhy zkameněla a proměnila by se v pouhý písek. Smál jsem se tomu a proto mi otec připomněl kamenné usazeniny ve vysokohorských studánkách, jež se podobají žlučovým či ledvinovým kaménkům, jež vznikají díky energeticky chudé pitné vodě.

S „navazováním“ látek do vody souvisí i takzvané „zpívání do vody“, kterým se do vody zapracovávají drobtý hlíny a kysličník uhličitý, aby se docílilo vyšších výnosů.

Drobtý rozemnuté hlíny se zvolna sypou do dřevěné nádoby s vodou a při tom se zpívá stupnice střídavě nahoru a dolů - při stoupajících tónech se má míchat doleva, při klesajících doprava a vydechovat přitom nad vodu. Získá se tím neutrální voda, která se pomocí „květných větví“ nastříká na pole, uvláčené bránami s dřevěnými zuby, čímž se vytvoří vrstvička negativně nabitých koagulačních jader, které zvyšují výnosy asi o 30%.

Přístroj k výrobě pitné vody, podobné pramenité vodě.

Čas uzrál k tomu, abych se konečně dostal k tomu, proč vlastně celou tuhle anabázi společně podnikáme. Slovy ponejvíce Viktorovými jsme se dobrali toho, že téměř kdekoli na povrchu zemském je možné docílit podzemní části úplného vodního cyklu. Tato část je klíčovou, protože při ní dochází k odnášení odpadních látek a k jejich ukládání do podzemí, což dokáže ve správném pořadí pouze voda při svém pohybu směrem dolů.

Při svém stoupání pak z těchto látek vybírá ty, které potřebuje k vytvoření pramenité vody. Jak se zdá, konkrétní složení podzemních vrstev zřejmě není nijak kritické, protože voda dokáže pramenit v geologicky různých podmínkách. Tohle všechno by mělo být jasné každému, kdo si alespoň letmo přečetl předchozí text. Raději to zde ještě opakuji pro ty méně pozorné, případně i zapomnětlivější.

Podle toho by tedy mohla voda pramenit celkem kdekoli - ale ve skutečnosti nepramení. Naštěstí chyba, která znemožňuje dokončení této části cyklu, je až

na jeho úplném konci a také na jeho úplném počátku, tedy v nejvyšší podpovrchové vrstvě. Naštěstí proto, že je nám tato vrstva relativně nejbliž a snadno přístupná, pokud budeme chtít něco na tomto stavu měnit.

Chyba spočívá v tom, že dešťová a povrchová voda nemají možnost prosáknout dolů a stékají po povrchu a nebo těsně pod ním, takže prakticky odtékají do moře a vytvářejí takový "koloběh vody v přírodě", jaký se učí již na základních školách. Podle Viktora se jedná pouze o atmosférickou část, či lépe řečeno pouhou polovinu, úplného vodního cyklu.

Pokud umožníme vodě proniknout "izolující" podpovrchovou vrstvou, nastartuje se v dané lokalitě podzemní část úplného vodního cyklu a objeví se nové prameny - či spíš, obnoví se prameny dávno již zaniklé. Náprava je jednoduchá i složitá zároveň - stačí v dané lokalitě obnovit co největší plochy lesů. Jenom kořenový systém hustého smíšeného lesa dokáže přemostit podpovrchovou vrstvu a umožnit posáknutí povrchové vody do podzemí. Také jenom hustý les dokáže snížit teplotu zemského povrchu natolik, aby se voda dokázala sama a bez jakéhokoli čerpání dostat až nad zemský povrch.

Potíž je v tom, že vypěstování takového lesa je záležitostí několika desetiletí, během kterých z něj není žádný přímý finanční užitek, ale pouze náklady. Na pěstování lesa také nejsou žádné dotace a ani daňové úlevy. Současný trend, ke kterému nás nutí i EU, je převádění orné půdy na pastviny. Velké plochy půdy, na kterých rostou mělce kořenící "trávy", které účinně brání prosakování vody pod povrch, jsou přímou příčinou přivalových srážek, povodní a záplav. Jejich průběh ještě zhoršují všechny regulační prvky vodních toků, a to tím víc, čím "rozumněji" na první pohled vypadají.

Co z předešlého můžeme využít jako jednotlivci?

Moc toho není, ale přece jen něco. Třeba pravidlo, že mnohem víc pramenů je na k severu obrácených svazích. Rozdíl mezi severním a jižním svahem je hlavně v teplotě jejich povrchu, takže pokud se nám podaří jižní svah zastínit dostatečně hustým a vysokým porostem, může se jeho zásobování pramenitou vodou silně zlepšit - například slabé prameny, které přes léto pravidelně "vysychají", mohou začít dávat vodu celoročně. Také místa, která v chladnějších obdobích "vlhnou", se mohou stát stabilním zdrojem pramenité vody. Rychlejší, i když náročnější úpravou je obezdění celého prameniště co nejsilnější kamennou zdí. Ještě lepší je zaklenutí původně slabého pramene a zasypání klenby silnou vrstvou zeminy. Pramen je nutné co nejdůsledněji chránit před přímým slunečním svitem.

Viktorovy poznatky naznačují také možnost prameny, které se nedostanou samy až na povrch, určitým způsobem "nastavit". Zatím se tato situace řeší tak, že se vykope a nebo vyvrtá studna, v které pramen udržuje určité množství vody, které se nějakým způsobem odčerpává. Místo toho by mělo být možné otvor studny vyplnit umělou horninou (geopolymerem), ve které by voda mohla ve svém stoupání pokračovat do celkem libovolné výšky, tedy i třeba několik metrů nad povrch, pochopitelně při dostatečném zastínění. Je možné, že

by se dal geopolymérem vést třeba i svazek tenkých měděných trubiček, ale věc by bylo vhodné ještě nějak prakticky ověřit. Rozhodně by se tím docílilo energeticky naprosto nezávislého zdroje vody.

Zdá se, že všechno, co máme z teorie k dispozici, již bylo řečeno.

Pro fórum
„U pramene“
poskládal
poota